د درک شیبې

(د وینښې او خوب تر منځ د خیال څرکونه)

لیکوال: محمد انور وفا سمندر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ سره ایښي کتابونه (۳)

دا یو غړپ غبږورڼا، (د درک شېبې)

تاسو (   ) ته، په ټول درنښت ډالۍ شوه؛

د زړونو او ذهنونو د روښنايۍ په نیت یې وڅښئ!

مینه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ودانی:

ددې کتاب، د چاپ لګښت برخه کې، ښاغلي نجم‌الدین سیاس، له خپلو شخصي امکاناتو، له مینه‌اکادمۍ سره مرسته کړې.

مینه‌اکادمي، خپل ټول فعالیت، په رضاکاره او وړیا توګه، مخته بیایي؛ نو د مینې‌ولورینې دې چاره کې، چې هرڅوک برخه اخلي، هرکلی ورته وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلمو دغه باغچه، ډالۍ ده هغه چا ته، چې
ځان د خدای ګڼي او خدای د ټولو!
مبارک؛ خدای د ټولو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای تعالی په نامه،

چې له نامه نه يې، د خالصې مينې او رحمت عطر،
زموږ پر زخم زخم زړونو، را اوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: د درک شیبي

(د ویښي او خوب تر منځ د خیال ځرکونه)

لیکوال: محمد انور وفا سمندر

ډیزاین: هیوادمل ګرافیکس (۰۷۸۶۷۸۵۷۲۰

FB.com/hewadmal.graphics

چاپشمېر: ۵۰۰ ټوکه

خپرندوی: مينه اکادمي

د خپرونو لړۍ: (۵)

لومړی چاپ: د ۱۴۰۰ لمریز لیږدیز کال پسرلی

مینه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

زما او (بل) نیمه تیاره دنیا ۱
عاشقانه قمار ۲
ماشوم او جنت سره ګډ دي ۲
د ناپوهۍ «لیدل!» ۲
د حکمت سواد ۳
مینه د حقیقت هېر نوم ۳
شیبه د ابدیت زمانه ٤
یوه ترخه خو اړینه پوښتنه: ۵
ژوند د خدای د نوم رنګینې انګازې ۵
خدایي غبر او رڼا ٦
چوپتیا، د کلماتو بې شکله شکل ٦
هرڅه وس کوي، چې په ټول جوهر راڅرګند شي ۷
د ښځو د حقونو په اړه: ۸
د خدای په خوښه اوسېدل ۸
خدای په ټوله دنیا شته ۹
کور، په ژوند را تاو اندام ۱۰
له خپله درسه تېښته! ۱۱
ابدیت ۱۱
۳٦۰ درجې لید لوری ۱۲
د جنت سپینه سمفوني ۱۲
څومره شعر شوي یو ۱۳
شیبه د ژوند زمان ۱۳
د مکان، زمان هاغاړه کلي ۱۳
د انګیرنو او باورونو روح ۱٤
ژوند پر سواد مشر ۱٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر د ذهن سرطان ۱۵
ډېرين احساسات-ډېرين ذهنونه ۱۵
د بت شکن کار دننه دی ۱٦
د رنګينو فکرونو سمفوني ۱٦
کشف ۱۷
د شوپرک زړه عطر ۱۷
د ليدلو، پوهېدلو او اوسېدلو دنياګانې ۱۷
مينه بې جوړې ښېګڼه ۱۸
د ژوند ارتفاع وګورئ! ۱۸
د خپلې بېسوادۍ ننداره! ۱۸
غږ سندره، او کار نڅا ۱۹
جنت خپله کرونده ۲۰
زمکه د خدايګوټو قتلګا ۲۰
دروغجن ژغورندويان ۲۱
زمکه، ذهني-رواني تابلو ۲۱
وګړی، د خپل فکر او عمل کرونده! ۲۱
خدای دا اوس شته ۲۲
هرڅه دا اوس ۲۲
زړه د خدايي ښايست تابلو ۲۲
خدای چې لرو، ويې ته ځای نشته ۲۳
مينه د هرڅه ځواب ۲۳
د خرد او حکمت په رود کې هستوګنه ۲٤
د هرچا خپل خدای؛ يو خدای ۲٤
پوښتنې زوروري توري! ۲٤
له عطرو جوړې کلمې ۲۵
زاړه ذهني کميسيونه ۲٦

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورکې وهم ۲۶
د ژوند خزانه ۲۷
غرونه، مېین فریادونه ۲۷
مینه ورکول ۲۷
د آسمان امتحان ۲۸
ونه ژوندۍ ده ۲۸
ونې سرودګرې ۲۹
موږ نیمه انرژي په قمار وهلې! ۲۹
څو پوښتنې: ۳۰
د حقیقت د ارادې ژوندۍ غږ ۳۱
مېین زړه، د وجود راه بلد ۳۱
په عشق اوښتل ۳۲
انسان د عاطفي غلاوو ډاکو! ۳۲
د حقیقت کتاب ۳۳
د ژوند سمفوني ۳۳
هستي، د رزم ستر ډګر ۳۴
زمکه، د غږ ناتمامه سمفوني ۳۴
د آزادۍ غږ ۳۴
له سمڅې راوتل ۳۵
وېره که عشق؟ ۳۵
د مینې ناتمامه ښایست ۳۵
د مادي عقل سترګې ۳۶
مینه روزي ۳۷
د غږ او رڼا بڅیان ۳۷
سکوت، د پوهې سرچینه ۳۸
د ژوند قدیمي ښوونځی ۳۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا، ربښتیا شوی خوب ۳۹

هولوکاست او عقل ۳۹

زه، ته، هغه؛ ټول وړونکي دي ٤۰

شیبه شیبه نځېدل ٤۱

دنیا، د غړونو ناتمامه خزانه! ٤۱

ټول ژوند، یوه ساده جمله ٤۲

حال د روح زمان ٤۳

متن، د خیال ذهني ننداره ٤۳

معنوي آزادي ٤٤

هر یو خدای په لور مسافر ٤٤

جګړه د ذهني سافت ویر ترشح ٤۵

هر وګړی جلا ګل ٤۵

د خوب سفرونه ٤٦

ونې او موږ یې سوالګر ٤٦

ژوند د خدایي ارادې شکل ٤۷

په موږ کې پټ قاتلان! ٤۷

یو نوی پیل ٤۸

د باسوادۍ پټه ناپوهي ٤۸

ګوربت د وینې روح سیمبول ٤۹

مستقیم درک ٤۹

غږ، د هر وګړي مدرسه ۵۰

غږ مشر شاعر ۵۰

بیروني تیارې د دروني تیارو انعکاس ۵۱

ټول روا دي ۵۲

له ذهنه را څڅېدلې تیارې! ۵۲

وګړي، د خدایي غږ څاڅکي ۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر سر ۵۳
خدای را سره دی ۵٤
ولې د یو بل سر، آزادۍ او مال ته غله! ۵٤
مینې اکادمیسن مسیج ۵۵
زه څوک او څه شی ۵٦
له تاریخ څخه ځان را ټولول ۵٦
د اګاهی بام ۵۷
د پوهې ګلان ۵۸
خدای سره دومره نیږدې، چې نه وېل کیږي ۵۹
موږ په څه شي ورټولیږو؟ ٦۰
ژوند بې شکله کلمه ٦۱
سرنوشت خدایي فرمان ٦۳
د ژوند غریز لاسونه ٦٤
پوهه، پر وسپنه را شنه ژبه ٦٦
کربښې، لوی په لور خاپوړې ٦۸
ټول زه بندي ۷۰
له اوس پرته بل وخت نشته! ۷۲
سپین غږ د حیات چینه ۷۳
خدای او کتابي ډبرې ۷٤
له ډبرینو معناګانو آزاد غږ ۷۵
زه څوک او څه شی ۷٦
دا لیکل، څه غواړي؟ ۷٦
زمانه د غلا غځول ۷۸
مینه چې شته لاندې وباندې نه‌شته ۷۹
لومړی غږ سندره ۸۱
له خدای پرته ټوله بې‌سوادي ده ۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې نومه ٨٢
سر سره ولاړه مینه ٨٣
مینه د ټولو برخلیک ٨٤
ددغو اوتو بوتو لیک برخلیک مرګ دی ٨٤
تندی پر پوښتنو ویشتلی ٨٥
د جلاوطنۍ مدرسه ٨٦
مینه یوازې مینه ده ٨٧
له مینې سره خدای ښکاره کېږي ٨٨
زمکه د ځېرو د جنګ تیاتر ٨٩
سبا، نه شوې زمانه ده! ٩٠
بې مینې هېڅ نه شته ٩١
لارې د مینې بحر ته ورتوېږي ٩١
د زمان د کپس بتان ٩٢
لیکوال ځان لیکي ٩٣
هر نوم د خدای د نوم بله څېره ٩٤
زه زمانه ٩٥
زه د پنځو ښامارانو کلا ٩٦
د درک شېبه ٩٩
حکمت او شېبه ١٠٠
مینه په هره خوا چې ځي هغه ته رسېږي ١٠١
کله چې مینه په خوراک بدله شي ١٠٢
مینه کور ته د ورتللو بېړۍ ١٠٣
هغه خو ټولو سره په مینه دی ١٠٤
«زه» د خاطرو هدیره! ١٠٥
روح د آسمان وګړی ١٠٧
برکت دې وي ١٠٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقدمې په ډول

هغه څه، چې دلته د کلمو په دغو جامو کې، ځښيږي؛ د نيمه ويښې-نيمه خوب، حسي وضعيت کې، د ناڅاپي تالندو «لمربارانونو» په بڼه، را پيدا او کشف شوي دي.

نو که يې ارزښت په توګه پېژنئ، ټول برکت يې د عشق او رحمت خدايي اقيانوس ته ورګرځي.

ژوند راته وايي چې؛ ټولې ارواوې ددغه ابدي اقيانوس، له بې شمېره تيو نه، د ژوند، بلوغ، پايښت او بقا شېدې څښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما او (بل) نیمه تیاره دنیا

(د ویښې او خوب ترمنځ نیمه ویښې، درک او موندنې)

دنیا دوه برخې ده؛ نیمه یې زما، نیمه یې د (بل) برخه ده! زما برخه رڼا او ها د بل برخه توره تیاره ده!

زه- دا نیږدې نیمه پېړی- لګیا یم، چې د بل تیاره برخه، رڼا کړم!

خو خبر نه، چې (بل)، چې د ځان (ځان) دی- زما په شان لګیا دی، زما برخه- چې تیاره یې ویني، په زور رڼوي!

خو اوس مې عقل ځای ته راغی: موږ دواړه په غلطو ځایونو کې، په تیارې چړې راایستلي!

تیاره؛ خو ټوله د ذهن دننه ده!

رښتیا تاسو ووایئ:

آیا وخت یې نه دی، چې د (ځان) د تیارو له مکتبه، فاراغت حاصل کړو!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاشقانه قمار

وايي:

«د هرڅه ترلاسه کولو لپاه بايد ټول کارونه د خدای په نامه او د هغه لپاره؛ پرته د څه شي له غوښتلو او توقع، تر سره شي. وروسته کېدای شي، چې د خدای د غره لوړو څوکو ته ورسېږئ او د حقيقت شوکت تر لاسه کړئ.»

ماشوم او جنت سره ګډ دي

تېره ورځ عام مجلس کې، يوه بابا بل ته کيسه کړه:

يوه کوچني له بله وپوښتل: پاچايان به چشی (څه شی) خوري؟

بل کوچني ځواب ووايه: پاچايان «نينې»خوري!»

ماشوم رښتيا وايي او د ماشوم چلند له ژوند سره پر شخصي تجربه ولاړ دی. دلته ښايي ماشوم ته نينې خوږل،

خوږ جنت ايسېده!

د ناپوهی «ليدل!»

لويه خدايه!

کلمې څومره بېوزلې دي!

د هغو د اندامونو په هندسه کې، حقيقت د مولانا رومي د فيل په لاس، پښه، خرطوم، سترګه، ګېډه، او بدرنګو

رمباړو، بدلېږي!

حقيقت د سپين، بې شکله، بې‌متنه غږ (ليدل، پوهېدل، اوسېدل)، دي.

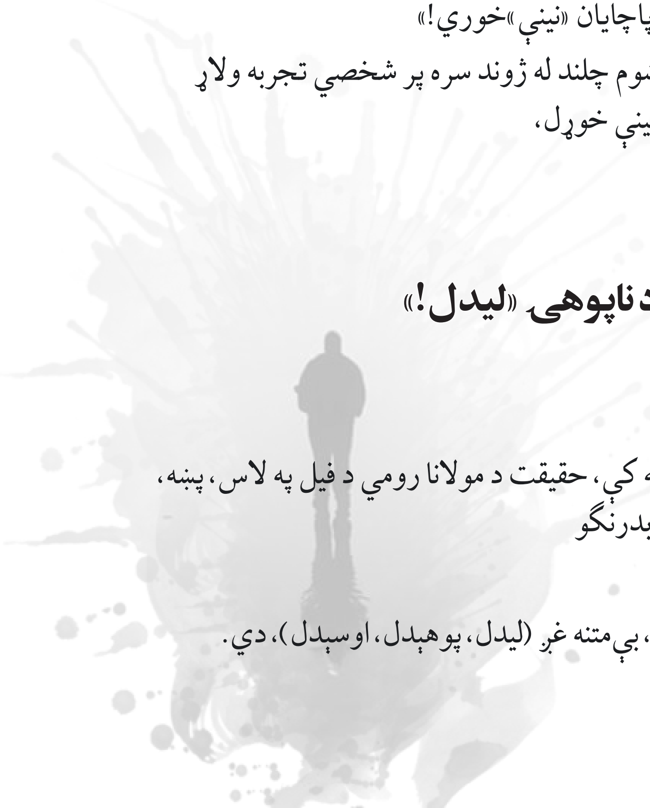

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلمې په بېلابېلو ژبو خاپوړې دي.

د دومره کلمو کارولو ګټه دا شوه، چې خپله ناپوهي «ووینم!»

د حکمت سواد

حکمت د پوهېدلو خالص - بې دلیله وضعیت دی.

دا پوهه وزن نلري، زمان پورې تړلې نه‌ده.

دا ژوندۍ او جاري پوهه ده.

دا د شېبې موندل دي.

دا همزمانه (لیدل، پوهېدل،اوسېدل) دي.

یعني دغه شېبه، هر ځای او هر شي باندې پوهېدل دي.

دا د حقیقت، سوچه وضعیت دی؛ چې هم د یوه مېږي په دننه کې شته او هم په یوه استاد کې...

مینه د حقیقت هېر نوم

«حقیقت یو؛ خو د ژوندو په څېر، بې شمېره ننداري لري.»

دا رنګین رنګین فکرونه او ګروهې، دا راز راز فرهنګونه، خویونه، عادتونه، ځانګړنې، بې شمېر حقیقت طریقې، د انسانانو د اګاهیو متفاوتو وضعیتونو ته ځواب ویل دي.

دا دومره ستره تنوع، د هستۍ د سترې سمفونۍ، کمال ښي!

زمکه د اوو ملیارده او څو آوازونو ګډه لنډۍ او هایکو ده!

موږ په بې سارې سمفونۍ کې اوړو را اوړو!

آیا کله مو ځان او ددغو څو مېلیارده ترانه بولو په منځ کې، یو ښاد ریتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچت کړی دی؟

او دا ټول د حقیقت په لټه کې دي.

خو حقیقت تر ټول تدوین شوي فکر-فرهنګ، بهر او ناپایه دی.

حقیقت د هغه چا دی، چې شېبه شېبه له هستۍ او د ژوند له حقیقت سره پخلا او په همغږۍ کې سا کاږي.

شیبه د ابدیت زمانه

ساعت، ورځ، کال، پېړۍ: آیا همدومره عمر غواړو!؟

آیا ټوله هېله مو داده، چې زریزه، مېلیونیزه... دې زما عمر وي!؟

آیا په رښتیا دا منو چې عمر دې-ولو که یو میلیون کاله هم وي-پای ولري!؟

شېبه، «شېبه» ده؛ خو په ټول زمان زیاته ده.

لویه ستونزه، د شېبې کشف دی!

یعني داچې په ټول درک او شعور او عاطفي-رواني حضور سره،

شېبه کې را ټول واوسو.

دا چاره یو شخصي-عملي زیار غواړي.

نه پوهېږم څه نوم ورکړم!؟ ښایي (تسلیمي): ځان، ذهن، هیلې، غوښتنې، اندېښنې او هرڅه د خدای په نامه خوشې کول!

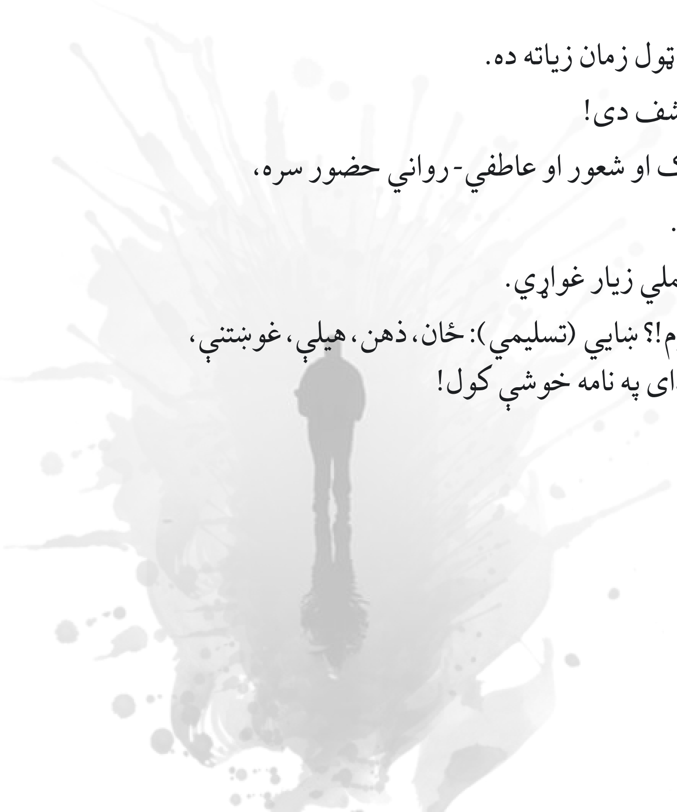

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ترخه خواږينه پوښتنه:

آيا عاطفي مړښت شته؟

آيا انسان مينه-لورينه، په هغه اندازه، چې مادي دنيا کې يې ترلاسه کړې، يا ښايي ترلاسه يې کړي؛ همدومره غواړي؟

آيا موجوده عاطفي رابطې يا رابطو يې، هغه قانع کړی دی؟

نو لکه چې انسان (نر-ښځه) اساسا غواړي يوه داسې ذهني-رواني اقليم ته ننوځي، چې فکر، وينا، دريځ، کړنه او هرڅه يې، د مينې له جنسه راشنه او مينه وي!

د مينې دې ابديت ته د ننوتلو او امن کېدلو پيل، مينه کول دي!

خالصه مينه، د فکر-باور او اخلاقو، زاړه ذهني-رواني پوټکي، د انسان له ابدي برخې (روح)، لېرې کوي او سپين عقل ته د ځلېدلو فرصت برابروي!

نو د بشپړې مينې لپاره مينه وکړئ: ځان سره، بل سره (ځکه هغه هم ستا په شان روح دی) او ددې هرڅه له عاشق سلطان سره.

ژوند د خدای د نوم رنګينې انګازې

ونه ژوندۍ ده.

ونه تن لري، صراحي اندام،

او ګز ګز څنې لري.

تر دې څنو لاندې دمه نيول،

سا شړل-هوسا کېدل،

او د زړه په ژبه، د ژوند بې‌متنه متن تلاوت کول: دعا نو بله څنګه وي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايي غږ او رڼا

هغه څه چې هرڅه ترې جوړ دي!
هغه پنځونکې تومنه، چې ټول واقعيت ترې راټوکېدلای!
او موږ يې د خدايي روح په نام پېژنو.
هرڅه ددغه ستر جريان په ابدي څپو کې زوکړه کوي،
اوړي را اوړي، لوېږي، زړېږي او د ژوند او هويت تازه شکلونه،
اغوندي او غورځوي.
هرڅه ددغه ژوندي غږ او رڼا په دننه کې ژوند اخلي او ژوند لري.
ارواوې دغه ستر ابدي جريان ځښي او خپل ابديت ته دوام ورکوي.
دا د تر ټولو ژوندۍ انرژۍ په توګه، په هرڅه کې شته. له هرڅه کولای شي
را ښکاره او څرګند شي او په وينا شي.
ځان دغه ژوندي ابدي جريان، سېل او توپان ته سپارم.
غواړم دا راته فکر، وينا، دريځ او عمل شي.

چوپتيا، د کلماتو بې شکله شکل

عشق کولای شي دغه غير ذهني نعرې شعر کړي، ترانه يې وغږوي.
دا غږ په ټول ژوند ګډ دی.
هر هغه څه چې د خپلې اګاهۍ دننه اورئ،
د هغه سپين غږ، يو غږ يې دی.
د سيند شوږس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باد د منډې اوښښښ،

د مرغۍ چیو چیووووو....،

د جټ الوتکې غرزس،

د تالندې غړمبا،

د مېږې پر ډکو تیو، د وري د شونډو خوشې کړې ام م م...م، ریتم،

ټول د غږ له سمندره را جلا شوي بې متنه بیتونه، لنډۍ او قصیدې دي.

ژوند د غږ مجسمه سمفوني ده.

غږ د خدای دی او خدای په ټولو کې، د ټولو دی.

د فرهاد و شیرینو،

د مومن خان و درخانو،

د لیلي و مجنون،

د سیاه موی و جلالي...

مینې، ددغه غږ لخوا د شعر، او سندرې جوړېدلو غوښتنه ده.

هرڅه وس کوي، چې په ټول جوهر راڅرګند شي

لمرګلی، بادام ګل، رواشه، غرڅه، نی،

اوبه شوې وریځې،

له اوره ډکه اسماني ځاه (لمر)،

بل هر یو، په ټول وس ځلیږي.

وګورئ (الماس) د غره د بې‌غږه سوزنده چیغو بچی دی!

خو آیا ما انسان هڅه کړې، «انسانیت»، راوړم!؟

راځئ- حداقل دا نن- هڅه وکړو، خپل انسانیت را بربنډ کړو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځو د حقونو په اړه:

تر هغو چې یوه ټولنه کې، اخلاق یوازې د یوه جنس د پاکوالي په تله تلل کیږي، ایا ټولنه اخلاقي شوه؟

له بلې خوا: تر هغو چې جنست، د مادي امتیازاتو ترلاسه کولو وسیلې په توګه کارول کیږي، ټولنه اخلاقي شوه؟

نو:

له اخلاقي پلوه متعادله ټولنه هغه ده، چې دواړه جنسونه، د پوره ازادۍ او

مسؤولیت منلو په فضا کې، ګډ ژوند اختیار او هغه وپالي.

د خدای په خوښه اوسېدل

سترګې مې د غر او رڼا په ستورمزلي قافله سالار ولګېدې؛ ما وېل «کاش کي زه وای!»

تلویزیون کې قمرګلې د غړ په اوبو، د عشق جونګړه جوړه کړې وه؛ ما وېل «ولې زما غر د خامو ختو، غرنیو کاڼو او پولادو بوی لري!؟»

لمر ټولې دنیا ته څراغ ورکړی ؤ: «ومې لیدل، چې زه همدا اوس لکه له خپلو تیارو ډک غر، په لاپو یم.»

د فیسبوک په دړه، د ناسا اداري، د ستورمزلو ارت پلونه چاپ ؤ؛ خو زه له (شیري لارې) دومره لېرې وم، لکه د کبر شناختې چې د انسانانو شهرت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخ وهلی دی!

ما غوښتل، دا اوس، د آرام سمندر د تل، د هغې نه لیدلې سمڅې تیارو کې، مور پسې سرګردان کب، لارښوود واوسم!

خو خبر وم، چې (ځان) پسې مې ایمان تللی!

اصلا ما غوښتل دغه شېبه، هرځای، هر شی واوسم او په ټولو پوه واوسم!

دې شېبه کې ایله، چې په زړه راوینښ شوم. نو ما وېل:

«خدایه! څه چې تا غوښتي وي، هغه هر څه دي!»

د خدای په خوښه اوسېدل، دغه شېبه د هر شي لیدل او پوهېدل دي.

تازه مې وموندله، چې دومره مهال په لاپو وم!

او رښتیا، د خدای له خوښې پرته، هره مشغولا، ځای پر ځای ګرځېدل او پر ځان را تاوېدل دي.

خدای په ټوله دنیا شته

«دروني ژوند- په زیاته پیمانه، زه امنیت او آرامتیا کې دننه کولم.

د هستۍ په دې توپان کې، د خدایي غږ او رڼا، ژوندۍ زده کړې، زما مورچلې وې.»

انسان چې په ټوله پوهه او درک دا ومنله او خپله کړه، چې خدای شته! نو په ټوله هستۍ واوښت.

خدای دغه شېبه، هرځای، هرچا سره شته.

د انسان د زمکني سفر او مزل ټوله میوه، په دغه پوهه بدلېدل دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور، په ژوند را تاو اندام

په (ښارکور) را تاو ډبروسکرو لوخړو سره سره، سهار، پوزپیچلی، په کوڅو ور سم شوم.

په کوڅو کې د ژوند، تازه او بې مانند نغمه جاري وه! خو څه بې‌شمېره رنګینه نغمه!

اورئ: دې ښار کې د پنځه- شپږ میلیونه انسانانو د زړونو عطر خالي دي!

او دا جوشانه نغمه په دغو خبرو جوړه او بیا په متن را ترجمه شوه:

کور، په ژوند را تاو اندام دی. لکه زما اندام، چې په دغه تراوسه ما نه پېژندلي روح، چې را تاو، غوښن اندام دی.

کور هم کرونده ده، زه هم کرونده یم او ته هم د «هغه» د ارادې کرونده یې!

د ابدیت کروندګر، همدلته، د ما او ستا دننه، او هم د اقیانوسونو په لوی وجود کې، د یوه یوه کب، د واړه وجود کروندې ته خواړه- اوبه، برابر وي.

او زموږ تمرکز په څه دی!؟

آیا ټوله ورځ د خپل جعلي، ذهني- رواني (قدرت- شهرت)، پر سر، په چنو وهلو او مداري‌ګریو نه یو ستړي!؟

آیا څه چې فکر کې لرو او زیاتوو، او د زړه او روح په وینو پالو، او په زور یا رضا، په نورو ور منو، خدایي ښایست لري!؟

هو، اصلي خبره داده، چې تن په روح را تاوه کلا ده!

هااا...ای! څه له خځلو ډک ذهنونه مو عبادت‌ځلي ودرولي!!!

مننه له ژونده، چې لا هم ما ته، تا ته، هغه ته...

او د ښار دې (ژوندلارو) کوڅو کې- چې بیا بیا انساني قهر سوزولي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوزوي يې، کې ځغلي او په بې‌متنه ژبه وايي:

«خدای مینه کوي!»

اوس نو تاسو ووایئ: آیا ټول د یو بل د مینې پوروړي نه یو!؟

له خپله درسه تېښته!

آیا روان ژوند، رواني هڅې، او چارې-بوختیاوې، زما له خپلې زده‌کړې تېښته نه ده؟

ټول حقیقت دادی: «خدای شته!»

آیا دغه شېبه زما فکر، وینا، دریځ و چلند، دا پوهه ځلوي!؟

فکر-پوهه هغه ده، چې خدايي حضور ویني، اوري او دې هوښیارۍ کې اوسي.

ابدیت

ابدیت په شېبه کې سا باسي.

شېبه ومومه، ابدیت همدا دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳٦۰ درجې لید لوری

ځان سره مې وویل؛ خبر تاسو یې هم واورئ:

څه مې چې ویلي؛

څه مې چې لیکلي،

او ټول څه چې مې تر سره کړي،

آیا په دوه توته ارزي!؟

ځکه: څو چې ۳٦۰درجې دید (لیدلوری) ونلرم، یعني دا چې دغه شېبه هرڅه ونه شم لیدلای، وربانديې پوه ونه اوسم او هرڅه ونه اوسم؛ پوهه- عقل خوار دي او په دوه توته نه ارزي!

که دا منو چې خدای شته. نو هرځای او هر وخت شته؛ نو ۳٦۰ درجې لیدلوری هم شته؛ که راوینس شو.

د جنت سپینه سمفوني

د غبږ سپینه نغمه، چې د وجود له ناپیدا لوړو را الوزي،

د حیات اوبه دي،

چې وګړی یې په څپو سپور،

خپلو هېرو ازلي زمکو ته رسېدلای شي.

کله کله «ځان»، اورئ!

چوپیتا، ددغه غبږ په ابدي سندره ډکه ده.

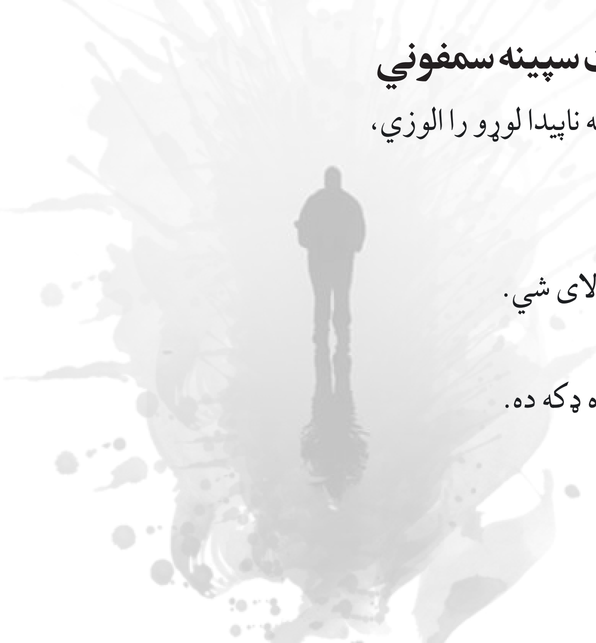

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره شعر شوي يو

ژوند د «شېبې» شعر دی.

څومره، چې ژوندي ۇ، هومره شعر جوړېږو.

وګورئ،

هيلې، زانې، د چينې اوبه،

او د پيغلو خندا،

تر هر نوي او زاړه شعره، زياتې نوې او شعر شوې برېښي.

شېبه د ژوند زمان

«ناڅاپه مې احساس کړه، چې ژوندی يم!»

آيا کله داسې احساس در پېښ شوی!!

داسې احساس چې پېښ شي، بل څوک په سړي نه پوهېږي؛ ځکه نو ډېر ژر هېرېږي!

د مکان، زمان هاغاړه کلی

وايي «تجربه تل تر پيسو مهمه ده.»

ځکه چې «د زده کړې يوازينی لاره، عمل يا تجربه ده.»

او دا خو منو، چې د روان مادي- ذهني ژوند اساسي هدف، زده کړه ده.

د اروا سرنوشت دادی، چې په مادي جامو کې ځان وپېژني او دې سره به، د مکان- زمان هاغاړه، خپل لېږې کلي ته ستنېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګیرنو او باورونو روح

ژوند په بې‌متنه ژبه غږېږي.

ګلان، چنارونه،

وېالې، سیندونه،

مچۍ، غرڅې، همالیا او بابا غرونه،

اطلس او نور اقیانوسونه،

لمر او ستوري... دا د ژوند د ناتمامې ژبې، مجسمې کلمې دي.

آیا زموږ ژبه او نورې ژبې، او په ژبو سپرې پوهې او انګېرنې-باورونه، دومره روح لري، چې د «کاکا مراد» کونډې، درد ته د خوښۍ جام ور په خوله کړي!؟

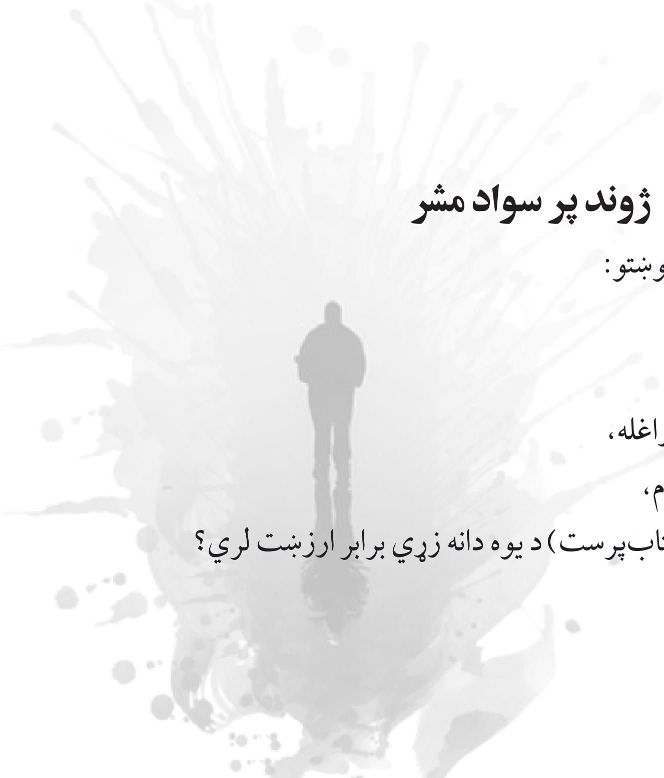

ژوند پر سواد مشر

کله کله ښه ده ځان نه وپوښتو:

دا فکر چې را سره دی،

دا دریغ چې ما نیولای،

دا وینا چې په خوله مې راغله،

او دا کړنه چې زه یې کوم،

آیا د یوه لمرګلي (ګل‌افتاب‌پرست) د یوه دانه زړي برابر ارزښت لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر د ذهن سرطان

عارف يې وپوښته:

«قهر څه شی دی؟»

هغه ډېر ښکلی ځواب ورکړ:

«قهر هغه سزا ده، چې يو وګړی يې د بل د غلطۍ په خاطر ځانته ورکوي.»

په رښتينې معنا «قهر ذهني سرطان دی!»

او ددې سرطان درملنه، سم تشخيص او سم قضاوت دی. هغه داچې، ښه او بد، ښکلا او بدرنګي، او ګناه، ټول ذهني- رواني مفاهيم دي.

ډبرين احساسات-ډبرين ذهنونه

اوښکې د هر زړه زده دي؛ ولو که د غوايي زړه هم وي!

وايي د امريکې سره پوستي اوسېدونکي، کله چې هوسۍ ونيسي، نو تر وژلو او د غوښې له پخولو دمخه يې، د خپل باور له مخې، ځانګړي عبادتي مراسم نيسي او بيا لاس په دعا، له هوسۍ عذر غواړي او د زاريو په ډول ورته وايي:

«موږ د خپلې بقا لپاره، ستا غوښې ته اړتيا لرو، نو څکه ژوند درنه اخلو!»

خو دلته احساسات او ذهني پوهې دومره ډبرينې دي، چې وينه بهول داسې ايسي، چې ته به وايې، سور رنګ دی، او عقلي ماشومان، د رسم کارخانګي ترسره کوي!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بت شکن کار دننه دی

لړې مې پر شخصي طبیعت ډېرې ښې لګېږي.

دا ډول فضا، له طبیعت او هستۍ سره د یو ډول حل کېدلو احساس راکوي.

یو مهال، چې پاکستان کې اوسېدلو، نو کله به د طبیعت د ځواکونو تعاملاتو داسې لړې، پر فضا را خورې کړې، نو زه به مخ په پټو ووتم او د چوپتیا لوړه چیغه به مې پرېښووله، چې وجود دننه داسې سپینه غوغا جوړه کړي، چې د ټول تاریخ خیرن تختونه او پاچاهان مې، په لړزه راولي.

د رنګینو فکرونو سمفوني

تر ټول پنځېدلي هنر لوړ شهکار پنځېدلای شي!

ژوند یوه ګډه سمفوني ده.

تنوع؛ تر ټولو لوی ښایست جوړول دي.

ښه، که انسانان، له خپلو سرو، شنو، ژېړو، نارنجي، بادامي، پسته‌يي، طلايي او سل‌هاوو میلیونو نورو فکري رنګونو سره، یوبل سره په روغه کې واوسي، نو دا کار به داسې ګډه او ستره سمفوني جوړه کړي، چې د تر ټولو پنځېدلو شعرونو، کیسو، نقاشیو، مجسمو، لوړ هنر به مو ژوند په واقعیت بدل شي.

د رنګونو دا میلیوني بڼ، خپله جوړولای شو: باید د یو بل د فکر، خیال او انګېرنې له تفاوت سره، روغه وکړو.

سوله، د بل په سر، فکر، ازادۍ او مال، کار لرلو راڅخه، رټلې!

زموږ او سولې، ډاډ و خوشحالۍ ترمنځ، د فکرونو بې شکله دیوالونه ولاړ دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشف

«خواشني او خفگان، آشنا څرخه وه، چې ډېرى مهال يې زه له هرڅه په يوه تش ژوندانه کې ډوبولم.

له زمان هاغاړه آواز يې ما د زړه له لارې اورېده.

داسې احساس را پيښېده، چې ښايي څوک زما له حاله په خبرېدلو سره، الهام ترلاسه کړي او د بې پولو خدايي سرچينې په لور خپله لاره ومومي!»

د شوپرک زړه عطر

«پرته له قهره بل دښمن نشته.

کله چې قهر مونږ تر کنټرول لاندې راولي، بيا هر ځای دښمن لټو!»

که قهار قاتل دا درک کړي، چې حتا د يوه شوپرک زړه هم، د خدای د نوم له عطرو ډک دی، بيا به هره وسله بېرته د اهنګر څټکانو لپاره خامه وسپنه شي!

د ليدلو، پوهېدلو او اوسېدلو دنياګانې

د غړو او رڼا مريدان، چې د روح سفر له لارې، د مادې او انرژۍ، فضا او زمان جهانونو له موانعو واوړي، د (ليدلو، پوهېدلو او اوسېدلو)، معنوي دنياګانو ته رسېږي.

دا هغه څه دي، چې د هر روح خدايي برخليک جوړوي.

دې سرنوشت کې د راوښېدلو لپاره، يو مېين زړه په کار دی.

داسې زړه، چې پرته له خدايه، بل هېڅ ونغواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه بې جوړې ښېګڼه

روح، تر زمان مشر دی؛ روح خدایي دی.

مینه باید ورسره وشي.

زمکه، یوازې د انسان پالنتون نه ده!

زمکه د روح پالنځی ده.

او زده کړه، له هر هغه څه سره مینه کول دي چې

خدای پیدا کړي.

پرته له توپیره مینه وکړئ.

د ژوند ارتفاع وګورئ!

ژوند د ابدیت د مادې اتوم دی،

چې د واقعیت په رنګینو جامو کې راڅرګند شوی او بیا بیا راڅرګندیږي.

د خپلې بېسوادۍ ننداره!

غږ زما د زده کړې ژوندۍ سرچینه ده.

غږ تازه دی. په تېره هغه بې‌متنه غږ چې په دروني حواسو یا د زړه په غوږونو یې چې اورو.

خو زما ذهني زده‌کړه او انبار کړې پوهه، له ذهني متونو را چاګه شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو:
که زما دغه ټول چاپ شوي او ناچاپ اثار يوازې دومره وکولای شي،
چې د چا پاملرنه د غږ تازه او ابدي جريان ته- چې د خپل وجود له تله
يې،
د يوې بې‌مفهومه نغمې په بڼه؛ دغه شېبه هم اوربدلای شو- واړوي،
لوی کار به شوی وي!
خو يادونه کوم، چې د (پوهې، ازادۍ او عشق) دغه ابدي نغمه، نه په متن
کې شته، نه په وينا کې او نه په ذهني مکاتبو او باورونو کې!
خو دې سره سره، دا ټوله ذهني پوهه او ژبه، د حيات له دغه روده، راوتلې.
يوازې عاشق زړه په کار دی.
عشق د ټول پنځ، پلار دی.
هيله ده، چې زما پر دې اعتراف تاسو هم باور وکړئ!
او ما د غږ او رڼا د ابدي بهيرونو يو لاروی وګڼئ!

غږ سندره، او کار نڅا

نړدې شل کاله دمخه مې وېل «ارمان مې دادی چې:
هره وينا سندره او هر حرکت/ کار، نڅا شي!»
او تېر کړی ژوند او د پنځ پر ډګر کار، دې موخې لپاره دوامداره تمريني
چارې دي.
نو هېڅ شی په غم کولو نه ارزي! دا يې عمر تللی، ځواني خزان، ځېره-
بدن، هيلې او هڅې خزان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا په غم کولو ارزي!؟
آیا دا بدن زما دی، چې اوښکې پرې توېې کړم!
بدن «ځان» نه دی او نه ارزي په غم کولو.
سرنوشت مو دادی، چې بدن د مکان-زمان اقلیم لنډمهاله جامې وپېژنو او پخپل ابدیت راویښ شو.

جنت خپله کرونده

وايي: جنت، د هر وګړي د فکر، باور، دريځ او کړنو، انعکاس دی.
مور هغه څه ته رسېږو، چې په ټول وس ورته تلاش کوو.
د قهر بدل قهر دی، د مينې مينه ده...
دا د ژوند غوڅ قانون دی «څه چې کرې هغه به ريبې.»
هر وګړی د خپلو روانو او فردي تجربو له لارې مومي، چې جنت يې د عمرونو کرونده ده.

زمکه د خدايګوټو قتلګا

ټوله هغه هستي، چې ذهن او حواس يې پېژني، او ورباندې يقيني دي، د زيږون، ځوانۍ، زړښت او مرګ په څرخ کې اوړي را اوړي!
او زمکه د مادي-ذهني خدايګوټو د بقا لپاره لويه قتلګاه جوړه ده!
خو روح شته؛ ځکه دا د خدای دی.
ماده، ذهن، عاطفه او حافظه، مکاني-زماني کالبونه او لباسونه دي.
خو د انسان دا مادي-رواني هستي، د ذهني نفسونو (قهر، شهوت، طمعې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تږلتیا او ځانپرستۍ) خوراک دي.

خو ذهني مدرسین، د زمان د ها غاړې او دا غاړې فاتح، د نظم، مثال او کیسې، د وچ شوي کتاب یا کتیبې شرحه داسې کوي: «آسمان ته لاره زما په قواله ده!»

دروغجن ژغورندویان

وایي: «څوک هم اړتیا نلري، چې و دې ژغورل شي او خوندي دې شي. بلکې خلک له خپل ځواکه د ګټې اخستلو پوهې ته اړتیا لري.»

زمکه، ذهني-رواني تابلو

«هرڅه باره کې چې فکر کوئ، هغه دباندې دنیا کې راښکاره کېږي او واقعیت ومومي.

خو له دې سره سره، هغه ډېرى مهال، د موږ د انتظار خلاف، راڅرګندېږي.»

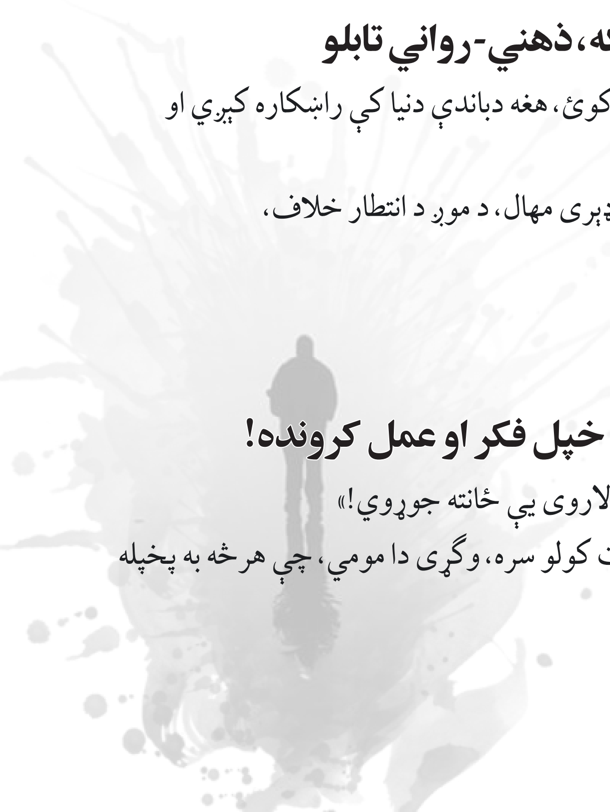

وګړی، د خپل فکر او عمل کرونده!

«هره لاره هماغه ده، چې لاروی یې ځانته جوړوي!»

دې وړې جملې ته په دقت کولو سره، وګړی دا مومي، چې هرڅه به پخپله د ځان لپاره تر سره کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې کار سره وګړي په خلاق موجود بدلیږي، او هېڅمهال، د خپل ژوند او برخلیک په خاطر، بل وګړی پړ نه ګڼي.

خدای دا اوس شته

«هېڅمهال د تېرې زمانې بندي مه اوسه! تېره یوازې درس وه، نه تلپاتې بند!»

هرڅه دا اوس

ژوند، د خدایي ارادې، ژوندی شعر دی.
رنګین طبیعت د ابدیت لویه سمفوني ده.
د ژوند او ژوندو خدمت، لویه ښېګنه ده.

زړه د خدایي ښایست تابلو

ټول ژوندي مینه حس کولای شي.
مینه ژوندی مکتب دی.
آیا د جګړې ټول داستان، د یوه ژوندي په زړه کې د خدای د ورک نوم د ټکان له ښایست سره برابرېدلای شي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای چې لرو، وېرې ته ځای نشته

زريني کربښې:

«په ټول ژوند کې مې ستره اندېښنه دغه وېره وه، چې «خلک څه وايي؟»

تر هغو، چې وګړی، ددې وېرې په سارت کې دی، نو بېځايه لګيا دی! هېڅ آبادي او لاسته راوړنه يې خپله نه ده!

نو وګړي پرېږدئ خپلو کارونو ته، تاسو ته خپل کارونه لاره څاري.

راويښ شئ! تاسو د هيچا کاردستي نه ياست. تاسو د خدای ياست. نو هڅه وکړئ، چې د خدای وړ واوسئ.

مينه د هر څه ځواب

مينه د ټولو اړتياوو ځواب ده.

آيا غواړئ له ټول ژوند او ټولو ژوندو سره پخلا او دوست واوسئ؟

«مينه» پخپل فکر، پخپله خبره، پخپل دريځ او پخپل چلند واړوئ!

مينه، د هر څه ځواب ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خرد او حکمت په رود کې هستوګنه

هر وګړی، پخپلې طبیعي چټکتیا سره، د ابدیت لاره تعقیبوي. بېرې ته هېڅ اړتیا نشته. هر وګړی، د حکمت او خرد له روده هغه څه ترلاسه کوي، چې دغه شېبه اړتیا ورته لري.

خدایي سړی وایي: «د خلقت هرڅه پخپل ځای دي؛ اوس دغسې ده، او بل وخت به دغسې وي.»

د هرچا خپل خدای؛ یو خدای

انسان د خپلې اګاهۍ د وزرونو په پراخوالي، حضور لري.

او له خپل حضوره، د خپلې ویښتیا په اندازه، اګاه دی.

پوښتنې زورورې تورې!

د اروا غوښ برخلیک، معنوي وده ده. دغه راز په غوښه توګه باور لرم، چې «خدای شته.»

نو خنډ له کومه شو؟

نو بیا ولې د ځانپېژندنې په «الف و بې» په ښښېدا مخته ځو؟

ولې د ذهني- متافزیکي پوهې په اسارت کې لوېږو؟

ښایي خنډ موږ. خپله واوسو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي له خپلې معنوي ودې ويرېږو!؟

آيا زموږ اند و باور و نظر،

اخلاق او د پوهې ټوله پانګه،

د ژوند عطر لري؟

نه چې دا ټول اضافي بارونه واوسي!؟

آيا په دې پوهېږو، چې ولې د «ځان» او خدای تعالی -چې مطلق حاضر دی- له پېژندلو، غافل ياستو؟

کله کله، پوښتنې د هغو تيارو لپاره ځواکمنې تورې دي، چې پر موږ را تاوې شوي دي!

يو ځل يې وآزمويئ. په ياد مو دي، چې فيلوسوف سقراط د خپلو پوښتنو مخلوق ؤ.

له عطرو جوړې کلمې

خپلو ويناو ته به پام کوو!

ايا هغه کلمې چې په خوله راوړو، په يوه ډېر ساده ګل اوښتلای شي!؟

که ذهن، وينا او دريځ مو د ژوند او ژوندو له مينې ډک وي،

شيبه شيبه د داسې ګلانو د باغونو خدايي عطر،

ټول ژوند ته ډالۍ کولای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه‌ذهني کميسيونه

ژوند نوی دی؛

لکه ددې هرڅه خدای چې تل دی.

نو له زړو ذهني لباسونو-عادتونو به راووځو، چې دا له عجايبو ډکه نوې هوا وڅښو!

د ورکې وهم

ژوند، تفريح‌ځای نه دی.

ژوند د اسمان‌مزل، د زده کړې مدرسه دی.

واګې خدايي ارادې ته وسپاره او ټول ژوند سره د مينې له دريځه، خپله فردي لاره وهه.

ژوندمزل پر مهال، له هيڅ ستونزې، درد او سختۍ، مخ مه اړوه.

خدای شته! نو هيڅ راز ستونزې او سختۍ پر مهال، د ورکې وهم ته لاره مه ورکوه.

باور ولره، چې شيبه هم بې خدايه نه يې!

او هغه خالصه مينه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند خزانه

ژوند څه دی؟

«شېبه» کشفول او د هغې ژوندی جام څښل.

ژوند څه دی؟

تاسو یوه یوه سره، هغه هم دغه شېبه، پرته له څه مدعا او مقصده مینه کول.

زړونه مو د مینې او لورینې له عطرونو ډکې کرونډې اوسه!

غرونه، مینې فریادونه

غرونه، د غبرګ لوړ اندامونه دي.

ښايي غرونه، د هغو بې نومه مینانو د خالصو زړونو دغه آه و فریاد وي:

«در سره مینه لرم!»

مینه ورکول

زړه مې ټولې هستۍ ته تنګ شو!

غوښتل مې، ټول په خپله غېږ کې ونیسم؛ مچ يې کړم او یوه یوه ته ټول زړه ورکړم!

که داسې نه وم، نو هستي مې نیمګړې ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه ورکول په مکان او زمان کې، د روح د تبعید یوازنی دلیل دی.

روح د خدای دی او پر خدای زښت گران دی.

روح راغلی، چې خدایي خدمتگار او د هغه د ارادې ژوندی همکار واوسي.

اه، کلمې یا لنډې دي یا کږې؛ د مینې لپاره پوره څېره نشي کېدای!!

خاموشي، د کلمو نیمه کار، بشپړوي.

د آسمان امتحان

داسې وگړی، چې په ژوند دې هېڅ ناکامي او هېڅ درد نه وي لیدلای، ښایي مور نه وي زېږولای!

خو ډېر ناکام بیا هغه څوک دی، چې بل ته یې سترگې نیولي، چې هغه دی کامیاب او ښاد کړي.

متاسفانه، چې زموږ پر انساني جغرافیې - تر ډېره د ذهني معلولیت دغو اخلاقو، سیورې را غوړولې!

زمکه د آسماني مزل زده د کړې مدرسه ده. هر زده کوونکی به پخپلو نومرو، د یار رڼاکلي ته د ورتلو، نومره گټي!

ونه ژوندۍ ده

ونه، په پښو ولاړ شنیلی؛

ونه، د میوې، معلق دوکان،

ونه، د رنگونو کرونده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه د مرغۍ ابۍ، د جونګړې ولاړ پایتخت.
ایا حق مو دی ددې شنو څنو، غاړه پرې کړو!؟

ونې سرودګرې

د ونو په ویدو ځانګو کې د پسرلي پټه نغمه، تازه تازه لنډۍ یا هایکوګانې دي!
د ونو ښاخونو سره څو شېبې یوازیتوب او د ژوند د بې‌شکلۍ ننداری، د غبږ خاموشي را باندې واوروي.
ابدیت، ددې غبږ، رنګین او بې‌پایه سفر دی: «خدای شته!»

موږ نیمه انرژي په قمار وهلې!

ورځ تر بلې په دې راوېښېږو، چې دنیا یو کلی دی.
خو نفسي ذهن، په رواني لوبو زړونه تړلي او نه پرېږدي، چې وګړي روغه کلیواله پېل کړي!
حیران یم کله چې اورم، دې هېواد یا هغه هېواد،
دې ډلې یا هغې ډلې، بشري پانګه، د زمکې ددې یا هغې ګوښې د دوزخ ګرځولو لپاره،
په بم، په راکټ، په طیاره او په توپ ورکړه!
بشر که د انسان (د سر، فکر او مال) په خوندیتوب باور راوړ، ښايي نیمايي نوره انرژي، د ژوند، خوشحالۍ او ودې پر مارکیټ ورزیاته شي!
بیا نو زموږ زمان-لړ تر لړه-دوه چنده کېږي. یعني هر ورځ به دوه ورځې، هره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مباشت دوې مباشتې او هر کال به دوه کاله، غوړېږو او د مادې او معنا ترمنځ واټن به لنډ و!

اوس په دې فکر وکړئ، چې ولې نه غواړو، خپل زمان پراخ کړو؟

څوپوښتنې:

ايا ذهن کې راټوله عقلي-رواني زيرمه، ژوندۍ ده؟

ايا هغه څه، چې حافظه پرې ډکه ده، ژوندي دي؟ سا لري؟ سا وېستلای شي؟ ايا د ابديت له جنسه دي؟ له مرگه خلاص دي؟

د «حقيقت» عطر ترې حس کېږي؟

آيا هغه څه، چې زموږ ژوند او ټول عمر ورته وقف دی، د مرگ له پېښې ازاد دي؟

نو موږ په څه نازېږو؟

ښه ده ووايم: زه په څه نازېږم؟ څه امتياز لرم؟

په ذهني پوهه، عادت او اخلاقو ډک انسان څنگه ځانته ددې حق قايلدلای شي، چې د بل، (ژوند، ازادي او خوشحالي) ترې واخلي!؟

په رښتيا، چې خپلې بېسوادۍ باندې راوېښېدل، روغه اگاهي ده.

بيا وايم: ډېر څه د ويلو لپاره نشته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حقیقت د ارادې ژوندی غږ

ژوند پر تمدن مشر دی.

یوازې رښتیني ژوندي وګړي دا حس او درک لري، چې «ژوند» له هر راز تېري او تعرض مصئون دی.

هر هغه فکر، فلسفه، ارمان، اخلاق او باور، چې د ژوند پر نسل، د مرګ دوا شیندي،

د ژوند له خالق او د هغه له ژوندۍ ارادې څخه، چې ځان د بې‌شمېره ژوندو د دوام په بڼه ښیي، بېګانه دي!

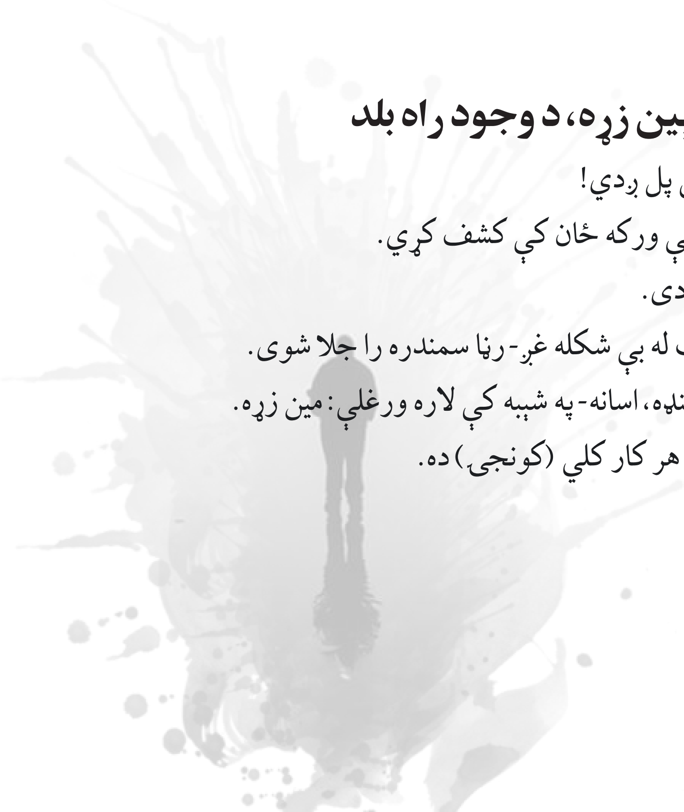

مبین زړه، د وجود راه بلد

انسان، خپله ورکه پسې پل ږدي!

تر هغې نه قرارېږي، چې ورکه ځان کې کشف کړي.

له انسانه «ځان» ورک دی.

هغه ځان، چې د ابدیت له بې شکله غږ- رڼا سمندره را جلا شوی.

دغه سمندر وجود ته لنډه، اسانه- په شیبه کې لاره ورغلې: مین زړه.

بې‌قید او شرطه مینه، د هر کار کلي (کونجۍ) ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په عشق اوښتل

څېره، مادي- ذهني لباس ده.
څېره هغه وخت هویت کېدلای شي، چې پر کالبوت او ذهن سربېره،
د عاطفې، احساس، روان او په تېره بیا روح، ننداره ورکړي.
که خدای کول- زه او تاسو، دې چارې ته ور پر لاره یو.
باید په مینه واوړم!

انسان د عاطفي غلاوو ډاکو!

وګورئ، طبیعت ټول لوڅ ولاړ دی. د طبیعت ترمنځ، د عاطفي غلاو به مو نه وي اورېدلي!؟

خو انسان، چې د عقل دوزخ واغوست، بیا د «ځان» پرضد په توطیه شو.
پوهېږئ، چې ولې متمدن انسان، د عاطفي غلاوو ډاکو شو!؟
کله یې چې عاطفي غوښتنې له تعادله واوښتې!

وګړي، د حقیقت د وداني بېلابېلې کړکۍ

وایي: «د حقیقت په اړه مهم ټکی دادی، چې هغه ژوند ټولو لپاره په پوره اندازه برابروی. موږ له هغه هغومره ترلاسه کوو، چې له عهدې را وتلای شو.»

نو وده او نه وده، زموږ په لیدلوري او اګاهۍ پورې تړلې دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حقيقت کتاب

جالبه مې وموندله. وايي «هر هغه کتاب، چې حقيقت سره تړلی دی،
ولوله!»
او دا کشف، د هر وګړي خپل کار دی.
مه پرېږدئ، بل څوک ستا لپاره پرېکړه وکړي!
هڅه وکړئ، زړه سلطان او ذهن يې مريې کړئ. بيا چې څه کېږي و دې
شي!
طلايي زړه د خدای منفرد کور دی.

د ژوند سمفوني

کلی،
اوړی،
د وږو تنده،
او د وياله‌ې را جلا کېدل لښتي ته او بيا د دانې غږ، چې بزګر يې د بېل په
چړې برابروي،
او د اوبو شورړړړس، مخ په غنمو،
او په وله کې ناستې مرغۍ چونس، چې
د غنمو د تندې ماتيدلو
او د اوبو د سپېځلې نښې شکر په کې عطر ايښي.
او ناڅاپه د ابو (مور) غږ: «انوره! د مکتب دې ناوخته کېږي!»
ژوند، هره شېبه تازه سمفوني ده، بايد په ټول وجود وڅښل شي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هستي، د رزم ستر ډګر

د هر چا غاړې ته خپل فکر، وينا او چلند، ور لوېږي.

ختيځ فرهنګ دې ته «کارما»، وايي. او معاصر معنويت يې د «حيات قانون» ګڼي.

ددې جګړې پايله، بې‌قيد او شرطه مينې ته مخه کول دي.

ځان سره مينه، «بل» سره مينه،

او د ټولې هستۍ او ټول ژوند پنځوونکي سره مينه، د فردي ودې مدينه ده.

ژمکه، د غږ ناتمامه سمفوني

وګړي خپل فکرونه، د نظر شعرونه او د باور، د غلو- دانو، ډوډۍ خوري.

د آزادۍ غږ

ټول وګړي ازادي غواړي، خو ډېری وګړي نه پوهېږي، چې «آزادي»، په ځان کې څه لري!

ازادي يعني دا چې د خپلو ټولو افکارو، ويناوو او کړنو مسئوليت په غاړه واخلو!

نو آيا ازادي لرل، غږ په اوږو اخستل نه دي!؟

يوازې مېړن او په زړه خلاص وګړي، د ازادي لرلو وړتيا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سمڅې راوتل

د ځان لپاره تر ټولو لویه کړنه، له هغې سمڅې راوتل دي، چې خپله مو پناه په کې اخستې!

د غږ او رڼا استاد خپله تجربه داسې بیانوي:

«له هغې سمڅې، په زړورتیا راووتم، چې خپله مې په کې پناه اخستې وه.

کله چې روح د مینې په لوړو مرتبو، خدای ته رسېږي، له مسئولیت سره مله ازادي ترلاسه کوي.»

وېره که عشق؟

وېره، ذهني ناپوهي او عارضه ده.

خو دا چې له دې ووېرېږم، چې د بل یوه د فکر، خرد او پوهې ښېې به زما د فکر، باور-عنعنې دیوالونه راونړوي،

د وېرې سرطان دی.

زړه چې له خدایي مینې ډک وي، وېرې ته هېڅ ځای نه پاتې کېږي.

دغه نوی او تازه سهار مو له رڼاګانو، مینې او ذهني غوړېدنې سره مل اوسه.

د مینې ناتمامه ښایست

عمر د آسماني کور په لور پرواز لپاره لنډه دمه ده.

آیا تر مینې بل غوره څه شته، چې د ژوند لنډکي خوب کې،

زموږ ذهن، عاطفې،

روان او روح ته ښایست ورکړي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مادي عقل سترګې

انسان، خپل مادي عقل، پر هستۍ د واک لرلو لپاره ځانګړی امتیاز ګڼي.

ژوند او د ژوندو رنګینه دنیا، د انساني عقل تر چړې لاندې، انسان لپاره د خوراک، پوښاک او هوسونو د پوره کولو، په کمپیوټري فابریکه، بدله شوې ده!

ورځ تر بلې ښاروي، الوتونکي-حتا خزندې (چینایي ټبر کې) د انسان د غاښو چنجي ګرځېدلي او لا ګرځي!

یو ځل یې له یوه بل دریځه وګورئ: دغه نن به څومره ژوي، کبان، الوتونکي،

د اور په دوزخ،

د انساني اشتها لپاره،

عطرو مزه، جوړه کړې وي!؟

اوس دا ووایئ: معصومیت په کوم یوه کې دی: د ژوند د غوښو سوزولو په عطرو کې، که په یوه ساده-رنګین شوپرک کې!؟

زه ستاسو پر سپینو زړونو باور لرم!

په یاد ولرئ! زه ویجترین نه یم او نه وایم، چې اړتیا پر مهال دې غوښه نخوړل کېږي! زما اشاره او ګوتنیونه، انساني هوس ته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه روزي

باور وکړئ، د ژوند ټوله محتوا داده، چې زه تا سره څه کوم او ته له ماسره څه کوې؟

نو څه مې چې پر ځان لورېږي،

پر تاسو یوه یوه یې ولې ونه لوروم!

زما یوه یوه انسانه!

مینه مو روزي شه!

د غر او رڼا بچیان

تیارې مې روح را ځپي، زړه مې پر رڼاگانو بایللی،

د کلي لمرین پسرلي، او د خدایي رڼا ښنگلو،

پر بدن او دروني حواسو را چاپېرېدلو،

روح را تازه کاوه.

مور د خدایي غر او رڼا کډوال بچیان یو.

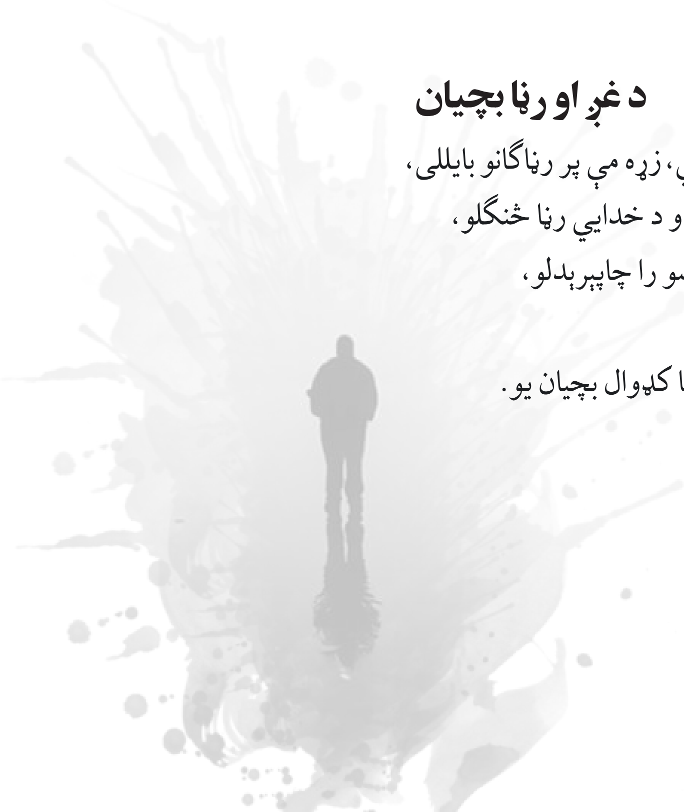

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکوت، د پوهې سرچینه

سکوت، د ټولې پوهې، له ذهني کېدلو د مخه، وضعیت دی.

یوه شېبه یې په خپال کې راوړئ:

یوازې یاست؛

د یوې ښکلې منظرې اړخ ته خاورینه لار باندې پلی روان یاست.

یو ځل نظر پورته ځغلوئ.

له دې سره، د خیال په کالبوت کې،

د هغه وړاندې، لوړ ولاړ خدایګوټې د مادي تنې دپاسه ودرېږئ.

اوس غوږ شئ.

ایا پرته له سکوت او خاموشۍ، څه غوږ ته درځي!؟

ځیر شئ! هر څه په سکوت کې دي. بشري پوهه، مکاتب، طریقې، ټوله معنوي پانګه،

د سکوت په فصل ډکه ده.

سکوت، د هر مکتب، کتاب، کتیبې، تمدن او فرهنګ غیر مادي- ذهني، حالت دی.

د ژوند قدیمي ښوونځی

ژوند- په هر وضعیت او حالت کې- د زده کړې ژوندی ښوونځی دی.

حتا ناروغي- چې هېڅوک یې غوښتونکي نه دي- ددې فرصت برابر وي، چې موږ د ژوند په قدر پوه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند قدیمي ښوونځی او ارواوې شاگرداني دي.
خدایي عشق ژوندی کتاب،
او زړه د عشق لرغوني کلا!
عظمت به نو بل څه وي!

دنیا، رښتیا شوی خوب

«هر ارادي بدلون، ددې لپاره چې دباندې رامنځته شي، لومړی باید زما دننه پېښ شي؛ لومړی خوب، بیا واقعیت.»
دنیا د زما او نورو د خیالونو او لیدلو خوبونو، مکاني-زماني حالت دی.

هولوکاست او عقل

څه فکر کوئ، که اډولف هټلر، د واک نیولو په اوله ورځ، په هېره اوښتی وای، هولوکاست یا د میلیونونو یومخیزه وژنه او د اور په بټیو کې سوزول به-ولو که په هره پلمه ؤ-پېښ شوې وای!؟
قتلونه، له انساني عقله راوځي!
نو داسې عقل-ولو که هر ډول شعار په خوله ولري-نغد دوزخ دی.
ایا غوره نه ده، یوځل دا خپل راته گران او پر زړه، حواسو او روان واکمن عقل، له دې نظره وگورو، چې د بل انسان (سر، ازادۍ او گټو) ته خو به، تریخ نه وي؟

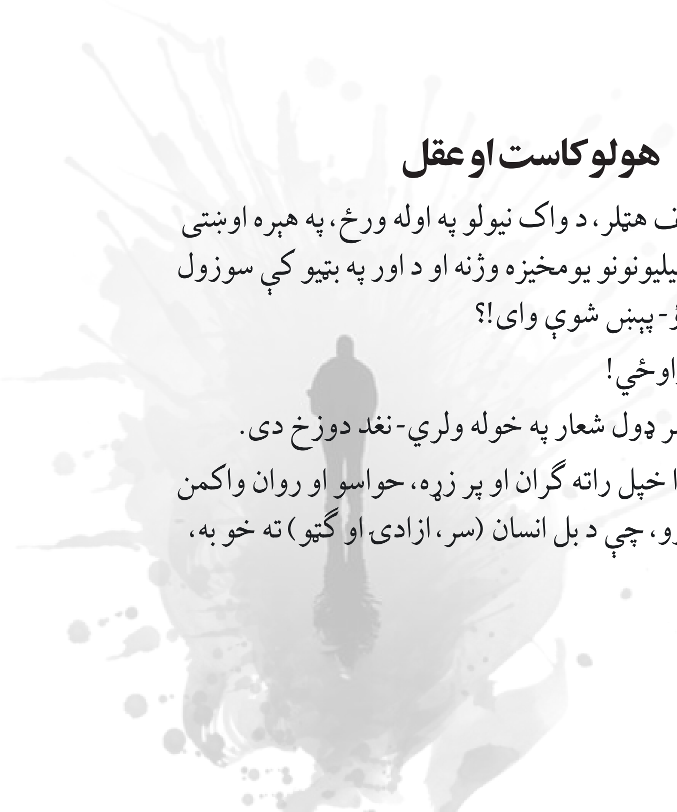

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

مورږ له نور ژوندي نسل او ټول ژوند سره، د پسرلي په لور لاره لنډو!

پسرلی، یعني د ژوند تر ټولو لوړ شرنګ و شرونګ!

پسرلی، یعني ټول ژوند به په تر ټولو ښایسته شکل، د بدلون، نويوالي، او تکامل نغمه به غږوي!

ایا مورږ-د یوه وګړي په توګه-خپل زړه، ذهن، احساس او د عاطفې کرونده کې، د ژوند داسې تازه او نوې نغمې ته د راټوکېدلو هڅه کړې: اورئ، د طبیعت پسرلی سخت را نېږدې دی!

زه، ته، هغه؛ ټول وړونکي دي

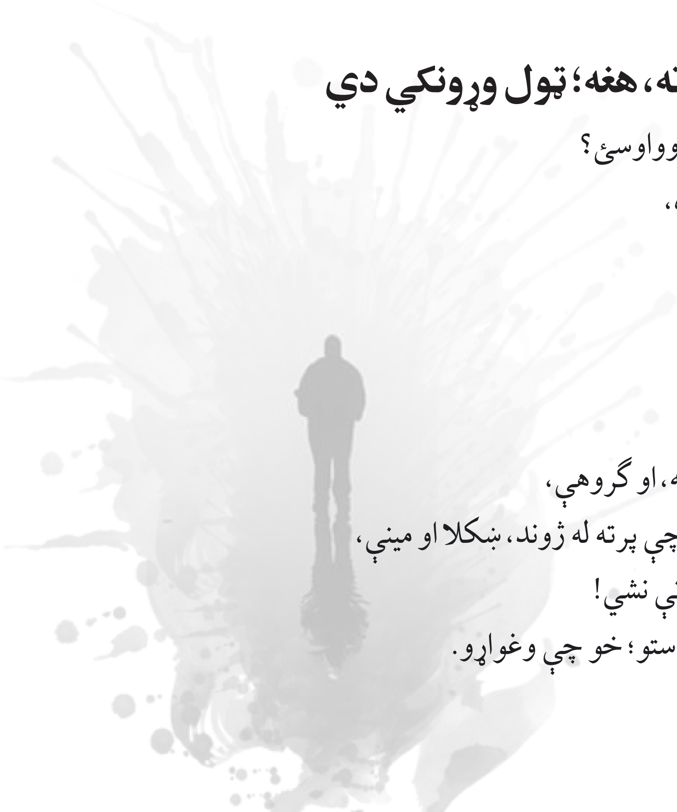

غواړئ یو یو وړونکی وواوسئ؟

راځئ یوازې خپل زاړه،

بې کاره،

بې ګټې،

له کاره لوېدلي،

عبث او خوسا،

افکار، انګېرنې، عادتونه، او ګروهې،

داسې لېرې وغورځو، چې پرته له ژوند، ښکلا او مینې،

بل هېڅ شي ته ځای پاتې نشي!

وینئ، یو یو وړونکی یاستو؛ خو چې وغواړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه‌شېبه‌نښېدل

هر وګړی، ځان په لور روان دی.

موږ، شېبه شېبه، د خپلو فکرونو-باورونو،

خيالونو، هيلو، غوښتنو او کړنو،

درمند ټولو!

يعني، موږ شېبه شېبه،

«ځان»، پنځوو!

دا د حيات نه بدلېدونکی قانون دی.

دنيا، د غږونو ناتمامه خزانه!

خپلې شاوخوا چوپتيا ته وګورئ!

ددې ظاهري چوپتيا شټ ته څه ګورئ؟

د دنګو ونو په رګونو کې د ژوند روانه وينه-پخپله بې‌ژبې ژبه،

څه په خوله لري؟

هغه چنجيان، چې زمکې ابۍ تر لمنې لاندې يې کورونه جوړ کړي،

د کوم غږ په زور ژوندي دي؟

او:

هغه ارواوې، چې (زما، ستا او بل)، په تن کې ديره دي،

څه غږوي؟

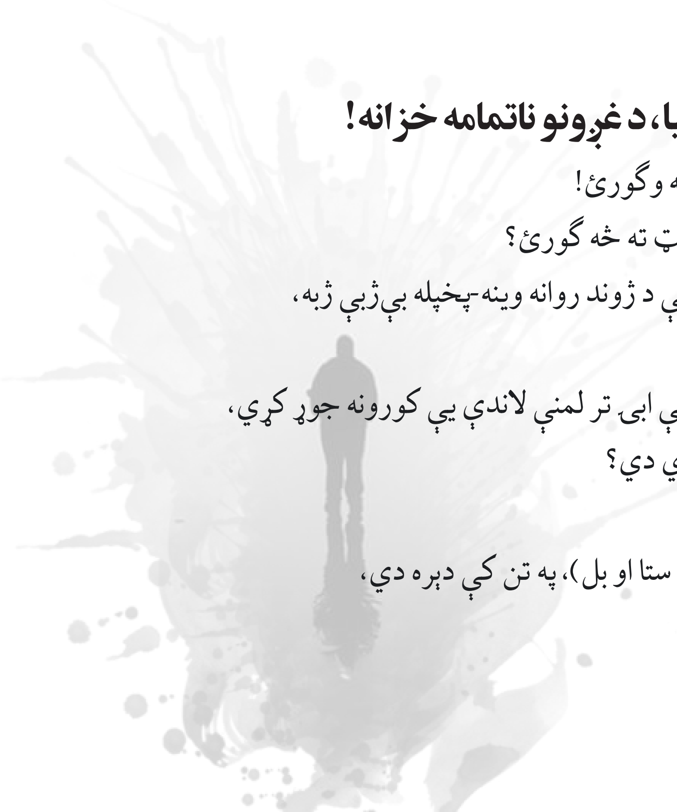

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا پر مکان او زمان مشره ده او له خدایه غږیږي.
ایا کله مو ددغه اصیل او ابدي ځان، بې‌شکله متن اورېدلی دی؟
ښایي شپه او د فزیکي حواسو او ذهن خاموشي،
یو وړیا فرصت وي، د ځان د خالص غږ اورېدلو لپاره.
نو ټول د «ځان» په لور!

ټول ژوند، یوه ساده جمله

چې رښتیا شي، له دومره لیکلو سره سره، اوس هم د یوې لنډې، ساده مرغلرې جملې، د پنځولو په هڅه کې یم!
د وجود له ناپېژاندو ژورو، ددغې جملې عطر، پرلپسې اورم.
خو ذهن تر اوسه، د حکمت د جنس، دغو خالصو کلمو،
هندسي کولو هنر نه دی خپل کړی!
تخلیق تر ذهن ډېر مشر دی.
ذهن، خپلې د بې‌سوادۍ پارچې،
د لیسانس، ډاکټرۍ، فیلسوفۍ، اکاډمیسنۍ او راز راز پوهیالۍ په نامه،
د تاریخ مړه موزیم کې ودرولې.
تمدن د حقیقت د تېرې ورځې نمایشنامه ده. خو د حکمت جمله پر لاره!
دا جمله یو طلایي زړه غواړي. داسې زړه، چې د ژوندۍ خدایي مینې، رڼه چینه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال د روح زمان

څه ښه وايي:

«روح تل په جاودانګۍ کې هستوګن دی. روح تل په حال زمانه کې اوسي او هستي يې هم ابدي ده؛ ځکه چې خدایورباندې عاشق دی.»

نو خپله ورځ په دې بنسټ ورغوئ!»

البته هغه د رحمان بابا شعر هم دې ته ورته معنا تداعي کوي:

«دا دنيا ده خدای له عشقه پيدا کړې

د همه‌و مخلوقاتو پلار دی دا.»

متن، د خيال ذهني ننداره

شاوخوا انبار کتابونو ته مې وکتل او په زړه راوګرځېدم «څومره متنونه، چې وکښل شول او کښل کېږي به؛ خو زياتره يې ځي، کتابوتونو او موزيمونو کې ذخيره کېږي او پسې ويديږي!»

ننني انسان، که ميليون کاله عمر ومومي او شپه ورځ لوست ته کښېني، نو د لوست دا پنډ انبار نشي خلاصولای!

نو: متن بايد وزبېښل شي.

بايد د غږ آهنګ دباندې راووځي.

متن بايد د خيال رڼه ننداره شي.

متن، بايد ژوندی جنس واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د یوې تکرار خبرې، وینا او فکر، د بیا راوړولو حق نلرم.
متن، ایجاد او نویوالی دی. لږ تر لږه د شنو غنمو، وربشو، جوارو،
سرو مڼو، انارو
او د چینې د اوبو، ارزښتې بیعه باید له ځانه وښیي.
یا هو!

معنوي آزادي

چې رښتیا شي، وګړی داسې ازادۍ ته اړتیا لري، چې په ټوله خدایي هستۍ کې ازادانه ولاړ شي او راشي او دا معنوي ازادي ده.
او دا هغه مهال دی، چې انسان له خپل کوچني «زه»، څخه ازاد شي.

هر يو خدای په لور مسافر

څه جالبه یې ویلې:
«د خدای په لور سفر، د ژوند حقیقت دی.
په بل عبارت؛ دا یو سفر نه؛ بلکې روانه تجربه ده!»

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه د ذهني سافت وير ترشح

پر تلويزيون، دويمه نړيواله جګړه کې، د ستالين پر سره وطن، د نازي پوځ له غروره ډک مارش او بيا د مسکو پر سر، تاريخ‌سازه جګړه ګورم!

دغه شېبه په زړه راتېر شول:

دا ولې هر انسان ځان وسله‌وال او «بل»، بې‌وسلې غواړي!؟

ځواب کېدلای شي دا وي:

هر وګړی، د «سر، ازادۍ او ګټو»، خونديتوب او د خپلې خوښې ژوند غواړي؛ چې بايد يې وغواړي!

وسله، د مادي ذهني شوې بڼه ده؛

کنه وسپنه، يا د مادې هره بله بڼه

موټر، الوتکه، کښتۍ، سپوږمکۍ... او د اسانتيا هره بله وسيله کېدلای شي!

نو څه شی بايد بې‌وسلې شي؟

ذهن بايد د بل انسان د «سر، ازادۍ او مال»، له قصده لاس واخلي. امن همدغه دی.

نو لکه، چې ټوله جګړه او د زمکې پر مخ ټولې شوې، کېدونکې او را روانې بدرنګۍ، له همدغه ذهني سافت‌وير نه را وتلې!!

هر وګړی جلا ګل

ژوند، د خدايي ارادې، بې پولو باغستان دی.

هر ژوند او ژوندی، جلا ګل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس يې اندازه ولګوئ؛ دغه ستر باغستان کې، چې انساني عقل او حواس يې ډېره وړه برخه، ويني او پېژني،

څومره ګلان، سا کاږي؟

که موروثي ذهني ديوالونه-خندقونه، لېرې کړو، د سا را کښلو او ژوند کولو فضا به مو څومره ارته شي.

مينه کول څومره بختورتوب دی.

د خوب سفرونه

شپه ده او د فزيکي حواسو او ذهن د خوب موقع.

خو اروا، د خوب او استراحت، لوږه نلري.

خوبونه، د اروا، غير ذهني-حسي، بوختې او د ناپايه حقيقت، تازه تجربې دي.

نو خوبونه، خپلې اسماني ننداريې وګڼئ.

خوبونه وليکئ؛ دا د حقيقت له اصل سره د اړيکو، وړيا لاره ده.

ډاډ درکوم چې يوه ورځ به د خوبونو حقيقت دومره درته عيني شي، لکه د هستوګنې موجوده دنيا.

ونې او موږ يې سوالګر

ونې څومره بخښوونکې دي!

د خپل ژوند له سباوون (پسرلي) سره، د پاڼو وزرې اغوندي، او سره، ژېړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارغواني، بوډۍ‌ټال ګلان راوباسي.
ګلان یې وړیا د باد کنډو ته نیولي وي، چې عطر یې د ژوندو حواسو ته ورسي.
عطر یې چې ټول ووېشل،
ټوکرۍ ټوکرۍ مېوې راباسي؛ خو له چا یوه روپۍ هم نغواړي.

ژوند د خدایي ارادې شکل

ژوند، مبارک دی.
هر څوک چې ژوند ته ګواښ جوړوي، د مرګ له جنسه دي.
زموږ پر ژوند را خښې داړې،
ټولې، شیطاني مغزو کړلې.
پوښتنه:
ایا ټول قاتل مکتبونه،
فکرونه، طریقې، او عهدنامې،
د یوه ماشوم د سترګو بیعه پوره کولای شي؟

په موږ کې پټ قاتلان!

ژوند د غږ/ کلام، مجسمه دنیا ده.
خو قتل- که دا ومنو، چې مخینه یې د ډیناسورانو نسل ته ورګرځي، نن ورځ د انسان د عقل او اګاهۍ له لارې- هغه هم په ډېره اخلاقي شوې بڼه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادامه مومي!
ښايي نن ورځ به د هر وګړي، ژوند او کار،
د مرګ تر سيوري لاندې سا کاږي!
يعني دا چې له اوو ميلياردو زيات انسانان، په همدومره شمېره قاتلان،
پخپلو ذهنونو او روانونو کې پټ لري!!

يو نوی پيل

دا د يوې نوې ورځې، نوي ژوند او نوي برخليک پيل دی.
خو دا ټول به ستاسو له فکرونو، خيالونو، پنځېږي!
څنګه، دا تومنه لرئ؟
لږ خپل زړه ته د غږ اوچتولو فرصت ورکړئ!
زړه د خدايي عشق او رحمت جام دی.
دغه جام پر خپلو افکارو، حواسو وښنئ!

د باسوادۍ پټه ناپوهي

ټول واقعيت د زده‌کړې لوی ښوونځی دی.
زما د «ويښې»، شېبه هغه ده،
چې يو څوک يا څه شي،
زما د باسوادۍ ناپوهي، را وښيي!

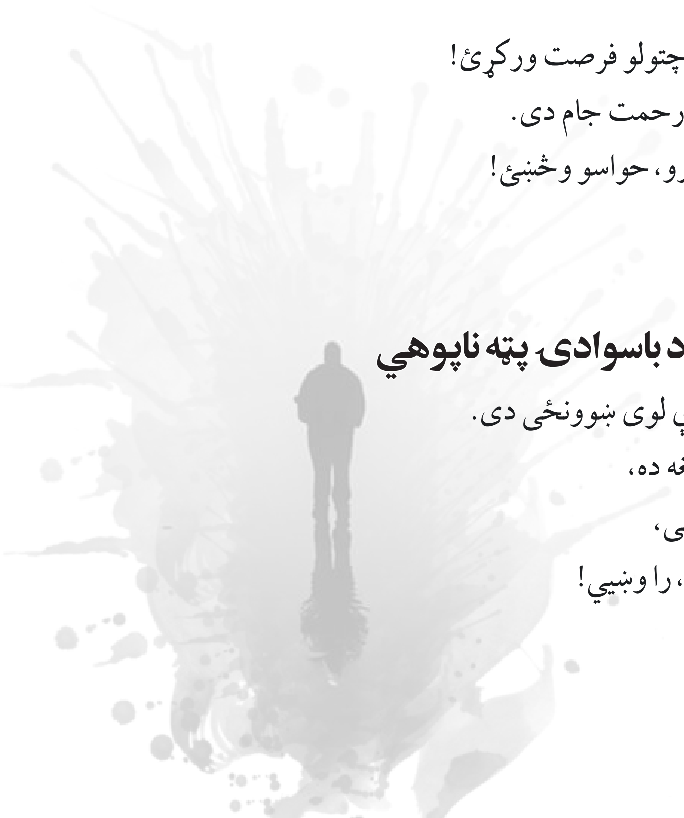

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوربت د ويښ روح سېمبول

د جسم، ذهن او حواسو له ويديدلو سره،

زړه کې ويده ګوربت راويښېږي او د مکان او زمان ها غاړه زمکو په لور الوزي.

څه چې خوبونو کې ګورئ، هغه ستاسو نوي وطنونه دي.

هڅه وکړئ، خپلو دغو تجربو کې هوښيار واوسئ.

خوبونه، خدايي کور په لور د لوی الوت، تمريني پروازونه دي.

ځان ګوربت حساب کړئ. ګوربت د ويښ روح سېمبول دی.

مستقيم درک

د سقراط د تعليماتو غورچاڼ دا ؤ: «ځان وپېژنه!»

هغه مهال، چې انسان ځان وپېژانده، نو بيا له ذهنه پورته ګام ږدي. او دلته ده، چې انسان د روح په توګه، د مستقيم ادراک له لارې، ۳۶۰ درجې ليدلوری مومي.

په دغه هوښياری کې وګوری، هر وخت او هرځای هر څه (ويني، پوهېږي او اوسېږي).

دا وضعيت د توضيح کولو نه دی، بايد په فردي توګه تجربه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ، د هر وګړي مدرسه

سر آهنګ ایف ایم، پر څپو د احمدظاهر د اواز وږم راوالوت؛ ټول یې ویوړم،

د غږ بحر ته!

غږ؛ څه عظمت دی!

د ټولو شویو او ناشویو کلمو، لاس نه‌وهلی حالت!

وایم که یوځل، ټوله هستي واورو؛ ښایي بیا د جنګ او شخړې وبا، په ذهن او حواسو را واکمنه نشي!

غږ د برکتونو، روانه سمفوني ده.

ټوله هستي، د غږ مادي-ذهني څېره ده.

یوه هڅه، له اوله را پکې جاري ده،چې ټول غږ واورم.

ماشومتوب کې به مې، چې ژېړه غوا په پولو پووله، دغه بې‌متنه غږ به د ما د سر دننه په وززز... وززز ...ؤ.

دغه جام څښنل، ابدیت کې لامبېدل او ډوبېدول دي.

غږ مشر شاعر

ځني سندرې مې بیا ډېرې خوښېږي، خو د سندرې شعر تاسو مه رانه پوښتئ؛ ځکه غږ پر شعر مشر دی.

غږ پر شعر او ټول متن کې اول دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلمې د غبرګ نقل و پتاسې،
خستې و بادام،
غنم یا مېښې
او ښایي تابلیت (K) او (جام شکران) هم وي!
د غبرګ سپینه سمفوني د سوچه، تازه او بې‌دلیله (پوهې، حکمت او ازادۍ)،
ترلاسه کولو لپاره،
د هر وګړي فردي مدرسه ده.
بې له مېنې بل زیار ته اړتیا نشته.
مینه د وجود خاوره،
د غبرګ په اباده بدلوي.
میینان د زمانې زړوران دي!

بیروني تیارې د دروني تیارو انعکاس

طبیعت، له رنګینو فکرونو ډک دی.
ایا هغه څه چې موږ یوه یوه په ذهن او حافظه کې راټول کړي او پالي،
یو له ګلو ډک باغ کېدلای شي؟
کله کله، تږوله تیاره زموږ دننه وي،
خو د دار رسۍ، د نورو غاړو ته وراچوو!

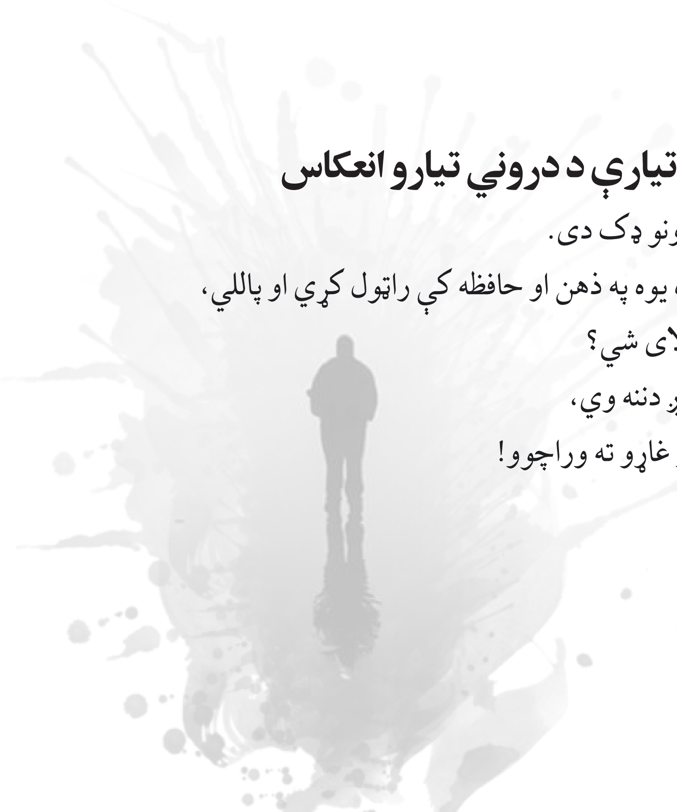

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول روا دي

ژوند د «شېبې» شربت څښل دي.

دغه اوس شېبه کې، یوازې دغه اوس اوسېدلی شې!

نو پرانستی اوسه.

هېڅوک -دغه شېبه، د تا پر ځای،

او تاسو د هېچا پر ځای -د هغه په شېبه کې، نشي اوسېدلی!

خپل روان ژوند، خپل خدای په لور-چې ټول مینه مینه دی،

مبارک سفر وګڼه.

ژوند روا دی. ته هم روا یې. او له دغې شېبې خوند اخستل هم روا دي.

له ذهنه را څخېدلې تیارې!

څومره مو ذهن تېز دی، چې بند دی نه وي، بندیخانې دې نه وي او بندي دې نه وي!

خو ایا کله مو دې ته هم پام شوی، چې خپله خو به د خپلو ذهنیتونو او ذهني معلوماتو-باورونو اسیرانو نه یاستو!؟

خوب یو فرصت دی، چې انسان، ځان له ذهني-رواني سانسور دباندې ووینې!

په دې هیله، چې شپه مو له ذهني خیرو د ازادېدو او د سوچه پوهې په اقیانوس کې، د یوه پوره غسل، فرصت واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړي، د خدايي غږ څاڅکي

هر ژوندی،
د خدايي ارادې،
د بې‌پايانه کتاب، يو غږ/کلمه دی.
هېڅوک، هېڅ موجود، عبث نه دی.
ځانته،
بل ته
او ټول ژوند ته، د قدر په نظر وګورئ!

اخر سر

لږ دغه کلمې لمس کړئ:
د خبرونو پای؛
د فلم پای؛
د سفر پای؛
د زده کړې پای؛
د دندې پای؛
د ديدن او ليدلو پای؛
د اورېدلو پای؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ژوند او هرڅه پای...
څه ويرونکي دروغ!
د «وجود» له ژورو مو نارې وهي:
خدای شته؛ نو ياستو!
موږ هر يو د مينې يوه چينه ياستو،
چې بايد دغه طبيعت ته شاعر شو.

خدای را سره دی

ژوند شته؛ ځکه چې خدای شته!
هېڅ ډول ويرې لپاره ځای نه پاتې کيږي!
خو بايد ټول هغه کارونه، چې د «ځان»، خونديتوب لپاره يې لازم ګڼې، د خپلو ظرفيتونو په کارولو سره، سرته ورسوې!
ځانپېژندنه همدا ده، چې په دې عقل و باور پوره اوسې، چې خدای درسره دی!

ولې د يو بل سر، آزادۍ او مال ته غله!

وايي: «افغانستان د نړۍ تر ټولو زيات په خفګان اخته هېواد دی!»
- دا ولې؟
- دا ځکه: کله چې د يوه انسان ذهن، د بل انسان د (سر، ازادۍ او مال)، د قتل کرونده وي؛ نو خوښي به له کومه شي؟
تجربو بيا بيا راښوولې، چې دې جنت وطن پر لمنه به هغه وخت د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلان را ټوکېږي،

چې انسانان يې د يو بل له سر، ازادۍ او ماله لاس واخلي!

- دا کار څه وخت ممکن دی؟

- دغه اوس؛ دغه سبا!

په ياد مو وي، چې ددې کار لپاره نه په ژنيو کې، کنفرانس جوړولو ته اړتيا شته او نه د ملګرو ملتونو لخوا د يوه ليست تورول، بيا سپينول!

دا کار، ټول افغانان غواړي.

يعني دا چې افغانان ځانونه د خوښ او ډاډمن ژوند، لرلو لايق وګڼي!

مينې اکادمېسن مسېج

«مينتوب، د آزادۍ جنت دی.»

ايا بې مينې ژوند، ژوند حسابېدلای شي!؟

موږ له اوسه مينان يو!

موږ غواړو مينه مو د خدای په ټولو مخلوقاتو را تاوه شي.

د دنيا فتح د مينې په وس ده.

جګړې، له قهر او ذهني ليونتوبه را زېږېدلې هديرې او کنډوالې دي!

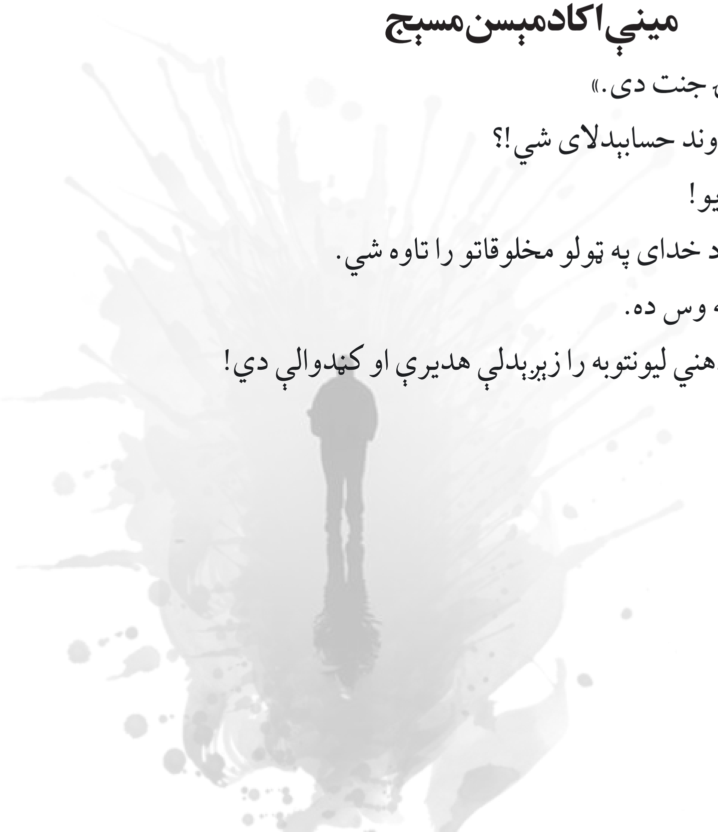

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه څوک او څه شی

تر هغې چې یوې مور زېږولم، زه چېرې وم؟
تر هغې چې یوه پلار نومولم، په څه نومېدلم؟
تر هغې چې د کلي، قوم، دود، تاریخ واسکټونه او خولۍ یې را اغوستلې؛
پر سر را ایښوولې
زه څه وم، څوک وم؟؟؟
روح، د نوم نیکه دی.

له تاریخ څخه ځان را ټولول

د کمپیوټر کړکۍ ته ناست وم؛
د ونې یوې پاڼې سره مې لیدل!
پاڼې خپله ټوله ښکلا او ځلا د خدای په نوم خوشې کړې وه؛
پاڼه تشه جالۍ وه، نه شنه او نه هم ژوندۍ!
د پاڼې کالبوت تار تار سره نښتی و، ژوند یې نه و!
ژوند خدایي دی، خدای ته ورځي!
خدای چې نه وي، دنیا وچ، تیاره
او تار تار کالبوت پاتې کیږي.
خدای شته؛ خو چې ذهن مرگ ونهویني.
خدای دی؛ خو چې ذهن (ځای) خوشې کړي؛
خو چې زه خپل کارونه له تاریخ څخه راټول کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اګاهۍ بام

«پر آسمانځکي ودانۍ مې سترګي ولوېدې.
ودانۍ خېژي، چې انسانان وخېژوي!
هرڅه په خپلو پښو روان دي. د ډبرې پښې په ډبره کې دي.
زانه مخکې تر دې چې هګۍ شي، بچۍ شي او والوزي
خپلې (زانې) پښې ورسره وې.
باد په خپلو پښو روان دی، الوزي
ذهن په خپل جنس کې الوت کوي،
په هر الوت کې لس نور نومونه راوباسي، زیاتوي.
د (هغه) نومونه همداسې یو پر بل ور ولوېدل.
کعبه یوه ده. هر حرکت د کعبې ذکر دی.
ښنګه به شي، چې په ټوله هستۍ کې کریغه کړم: «زه هغه یم؛ چې یم»
یوازې اګاهي ده، چې ټولې پولې یې په مخکې مري.
یوازې اګاهي ده، چې د هرڅه په ګاونډ کې ده؛ زړه کې ده.
اګاهي هرڅه جوړوي،
مور د اګاهۍ نننې، پروني او سباني پوښتونه یاستو.
که اګاهي وغوړو، له ټولو پولو هغه ته ورننېرږدې کېږو.
اګاهي تر ټولو لوړ بام دی، چې هغه ترې لیدای شم.
اګاهي، نشته؛ هغه ده؛ ځکه چې اګاهي وي،
ټولې څېرې او نومونه سوځي، ورکېږي؛ خدای شته.

(د مینې اکادمېسن ورځنیوخاطرو څخه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهې ګلان

چوپ ۀ، تا به وېل، د مکان او زمان ها غاړه، د پوهې ګلان راټولوي.

ما ده پسې، هلته کتل، هغه دلته راته په خبرو شو:

«زه؛ لکه ته، خدای غواړم؛

هغه پشی چې شړپه شړپه اوبه څښي، خدای غواړي؛

خو لړ يې غواړي؛ څکه اوبه څښي

او اوبه خدای رالېږلي.

پشی اوبه نه څنډوي.

پشی زه په خونه او پر دسترخوان او بالښت نه پرېږدم

پشی ککړه ده، حتا دومره لېونی چې خپل څو ورځنی بچی هم خوري!

بچی خدای رالېږلی.

پشی خدای رالېږلي شيان خوري، څښي او يا ورباندې اوږده غځېږي؛

غواړي له خدای سره يوازې شي.

«هغه» نه کتاب لري، نه شناخته او نه د خاطراتو کتابچه!

پشی يو څلی نه لري، پشی چې مړه شوه، سپيان يې خوري!

پشی په خپل مردار کالبوت پسې نه ژاړي.

پشی هلته روانه ده، چې خپل خدايي کور يې ګڼي!

پشی «هغه» غواړي، چې خپل خدای يې ګڼي!

نو زما دومره خدای غوښتل څه شول؟؟؟

خدای شته؛ آه ه ه...خو ما وغوښته!»

مينه اکادمېسن هم عجيبه پوهه‌باغ دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای سره دومره نېږدې، چې نه ویل کېږي

په ښکلا کې څه شی دي، چې ما د ځان په لور ورکاږي!
ایا زرغون رنګ یوازې کروندې اغوستی، چې زما خوښېږي؟
د بوډۍ ټال چا لاسلیک کړی، چې زه دومره ورته هیښ پاتې شم!
رودونه څه لري، چې زه یې په رباب او سیتار نشم ورکولای؟
ستوري، څومره رڼا راکوي، چې زه یې ننداري ته له څو ولتاژه برېښنا را وځم؛
کښینم!
ښکلا څومره اقتصادي ده، چې زه د خپلو خولو
او شپو شپو شوګیرویو بیه پرې ورکړم؟
ښکلا، رڼا، غر، مینه ما چېرې زده کړي،
چې پر دې ژوند یې رایادوم!
زه چېرې وم، چې نن یې ښکلا او عطر دلته لټوم؟
زما ځای، هیواد، ټاټوبی چېرې و،
چې له خپل تل څخه یې د غوښتلو چېغې اورم!؟
ټوله مانا پیدا شوه:
ما هرڅه لرل؛ خو پر شیانو او نومانو مې ورکړل!!!
ما مور خرڅه کړې!
ما هیواد د ذهن په کوډو په قمار وهلی!!
زه هلته ولوېدم؛ چې خدای نه وم پیدا کړی!!!
خدای سره وم؛ نېږدې نېږدې؛ خو چې «زه» مېنځ کې ودرېدلی نه وای!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې په څه شي ورټولېږو؟

دا ځېره مې چې اغوستې، شيبه په شيبه خاورې دوړه کېږي.
هره ساه چې را کاږم، بېشمېره اتومونه زما سږو او بدن غړو ته ننوځي.
دا اتومونه، هګل هم را ښکلي، فيثاغورث او
د خواجه اسحق زيارت[1] په سوزنده غولي پروت سپي هم را ښکلي!
زه د چا يوه برخه يم؟
که دا ميليونونه واړه او زاړه فيلسوفان او نقاشان چې
ځېرې او دبدبې يې خاورې دوړې شوي،
زما برخې دي!
چا راوړی يم؛ څوک مې راوړي دي؟
يوازې يو شته!
يو د هېچا نشي کېدای؛ ځکه يې ټول لري.
ايا ټولې بشري تمدني لړۍ پر دې ارزي،
چې يوه «زه» خاورې دوړې شي؟!
مورې چېرې ورکېږو؛
کومه خوا لېږې کېږو؛
پر څه شي ورټولېږو؟
چېرې به ځو چې نه ورک شو؛ نه پيدا!!!
زه چې پر دې نه پوهېږم، بشري مالومات به څه کړم.
زه هغسې چې يم، کېږم
راټولېږم...
ټول مې پرېښول چې په همدې دريو ټکو کې شته؛ خو بې لوستلو پاتې شول!

---

۱ - د بر ميدان د هديرې غونډۍ پر لمنه موقعيت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند بې شکله کلمه

دغه هوا چې زه يې را کاږم، د کوم نژاد ده؟
دغه اتومونه چې بدن ته ننوځي او بېرته وځي،
په څه يادېږي؟
ژوند کوم جنس دی، چې آدم او ښامار يې لري...
ژوند اصل دی،
که دا ذهني نومونې چې ټول تاريخ يې د وژلو قصه وايي!!
زما او د ژوند اړيکه څه راز ده؟
زه پر ژوند ژوندی يم،
که ژوند زما پر نوم، قوم، پلرني باور...
ژوند څوک پنځولی يا ايل کولای شي؟
ژوند څوک خرڅولای يا پېرودلای شي؟
ژوند څېره لري، رنګ لري
زمانه او سيمه لري؟
ژوند لومړنۍ کلمه ده؛ غرېږي، پنځېږي
او ټولې څېرې او رنګونه اغوندي.
ژوند سپين رنګ اغوندي؛ خو تور يې هم خپل دی؛
نلسن ماندلا يې څوک دی؟
سقراط او لايي تسه څوک دی؛ ژوند دی!
ژوند هغه رود دی، چې ټوله هستي ورڅخه پنځېدلې
او پنځېږي.

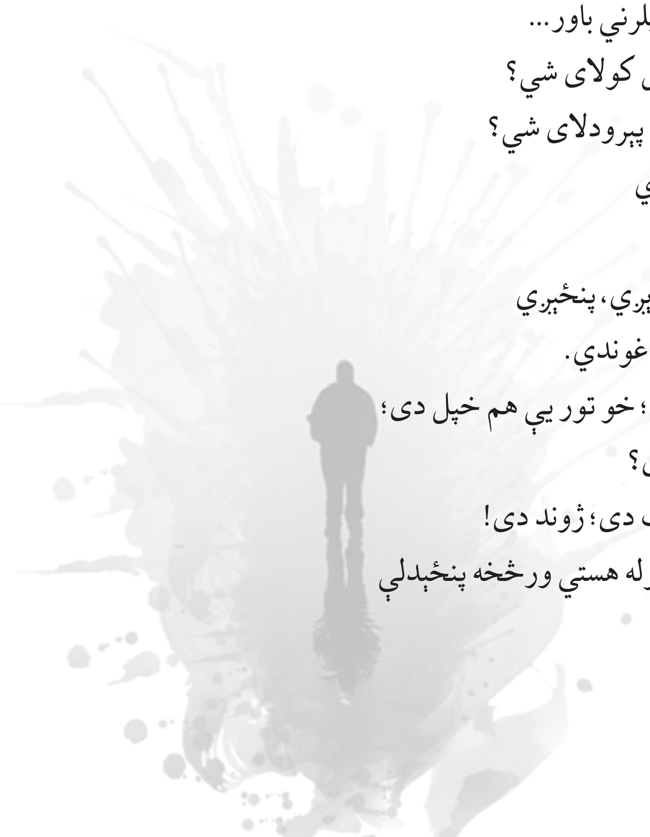

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند عشق دی، عاشق دی، معشوق دی.
مذکر او مونث نه لري.
مذکر مونث غوښتی؛ مذکر شوی.
جنسونه، او رنګونه، او قومونه زما فرمایشات دي!
او ژوند دا ټول اغوستي،
راوتی چې زه بې دلیله خپل برخلیک وګورم،
چې رنګ یې زما دی، حجم یې زما دی.
زه شیبه شیبه، کټ مټ له ځان سره مخ یم.
زه خپله بیه یم. زه خپل دوکان کې ناست یم
او وچولی مې ګنډلی، چې (کافر) یې له کومه شول!
هغه د ژوند یوه څېره ده، چې دا شیبه همدومره را بربنډېدلای شي.
قدونه، او عمرونه، او کتابونه واړه یا زاړه؛
ناچله یا مړه نه دي؛
د فکر او اګاهۍ ټولګې دي، چې په خپل وړ کالب کې زیږېدلي
او زما مخکې پالنځي ولاړ دي.
زه که وړکتوب وینم، یا که څوک د فکر وړکتوب وینم،
یا که فکر او باور وړکتوب وینم؛
یوازې دا تجربه کوم، چې خدای له ټولو کوچنیانو سره دی.
سړی، فکر، باور، څېره، نژاد، وینه، تاریخ...به کوچنی وي.
خو هومره نه چې بې خدایه شي؛
له خدایه ورک شي.
زه به یې ورک کړم؛
خو هغه یوه شیبه نه یم ورک کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرنوشت خدايي فرمان

زه د فکر او باور يوه سطحه يم!
زما او آسمان ترمنځ همدا رنګونه، قومونه، باورونه...دي،
چې زه پټه په پټه ورخېژم.
نړۍ معنوي ده.
هستي خدايي ده.
سرنوشت خدای ليکلی فرمان دی.
زه چې هر چېرې وم، هومره نيږدې يم،
چې هر بل رنګ يې نيږدې دی.
هر رنګ، هر کالب، هر فکر...
هغه برج دی، چې يوه اروا ورڅخه،
د ورک وطن په لور ورګوري.
زه چې هره څېره، او رنګ او فکري کالب ناروا ګڼم؛
د خدای په لور يوه پرانستې سترګه ړندوم.
خدای هومره دی، چې ټول يې د ليدلو-درلودلو
په حق او سرنوشت پيدا دي.

هره څېره چې له پښنو غورځوو، د مينې يو نندارچي،
يو مينه‌ور دی؛ چې مري، هابيل کيږي؛
لکه «زه» يې چې قابيل شو.

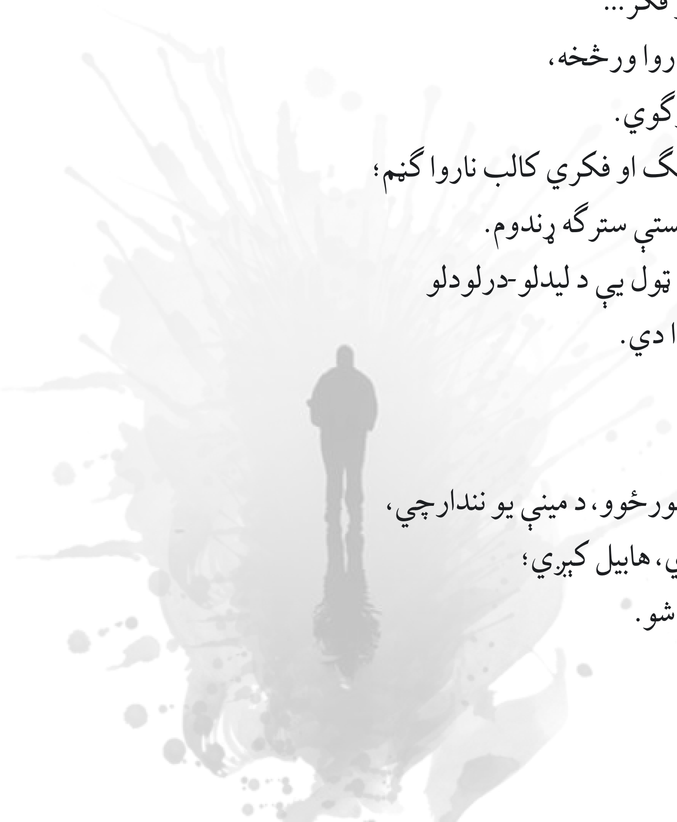

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند غریز لاسونه

کاڼی یوه اګاهي ده، کاڼي هومره سخت ویده دی،
چې یوازې سنګتراش یې را ویښولای شي!
د سنګتراش لاسونه هغه ژوند خوځوي،
چې له خدای څخه راځي!
سنګتراش یوه څېره ده، یوه دبدبه!
خو ژوند هغه خدایي غذا ده،
چې د مینې زانګو کېږي او هستي له ټولو خاورو دوړو سره،
تر شنه تشیال لاندې، اهنګینه خوځوي.
اهنګ د ژوند درزا ده،
چې د مور له «اللو للو دلته مه راځیه غلو...» دمخه،
ما د هغه کور په لور ور بولي، چې له ازله زما په نوم تش پیدا و.
زما لاره هغه ده، چې کور ته به پرې ورځم.
د زاڼې الوت هغه ده، چې کور ته به یې ورځي.
د عالم لاره هغه ده، چې د فکر او باور په زور یې،
په «ډار» او «زور» غواړي.
څوک دي، چې بې لارې دې وي؟!
د ژوند ډولونه په خپلو طبیعي لارو
کورونو ته روان دي.
خدایي دي کورونه؛

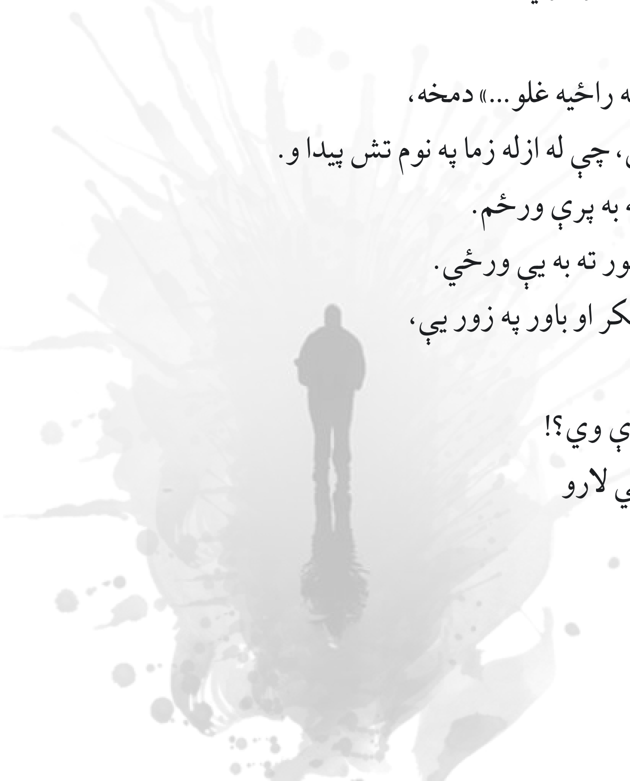

(c) ketabton.com: The Digital Library

معبدونه!!!

که څوک وي، چې زه يې لارې ته برابر کړم؛ خپله به را نه ورکه شي.

که څوک وم، چې نور مې بايد بوځي، خپله به مې نه وي؛

تجربه به مې نه وي.

څوک نشته، چې څوک يې بوځي،

ځکه لارې جلا، جلا؛ خو مقصد يو دی.

ځکه خدای يو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهه، پر وسپنه را شنه ژبه

شیبه، شیبه په یوه کالب کې
په بل کالب کې؛
را وتی او ورڅخه «پورته» شوی یم!
د بدن کالب نشته؛ یوازې مړه عکسونه دي،
چې په (تمدونونو) کې سره جنګیږي.
که یو ځل فزیکي زمان ودروم،
په څټ ولاړ شم، زما لاره به چېرې وشي؟
بل څه نشته چې ویې مومم؛ خو خدای!
زه څټ ته ځم، له متن څخه دمخه کېږم؛
له «اوسپنې» «برنز» «مس» «ډبرې» وتلی، وتلی،
یوازې خدای موندل کېږي...
زما ټولې موندنې نقلي دي.
خبرې مې هغه ماشیني شوی اهنګ دی،
چې له خدایه رابهیږي.
هېڅ شی سخت نه دي؛
یوازې زموږ ژبه، کاغذ، او متن اوسپنیز شوی.
په اوسپنه چې کرښې را شنې کوې، نو په اور به کښېنې،
اور به خورې، چې وخوړل شې.

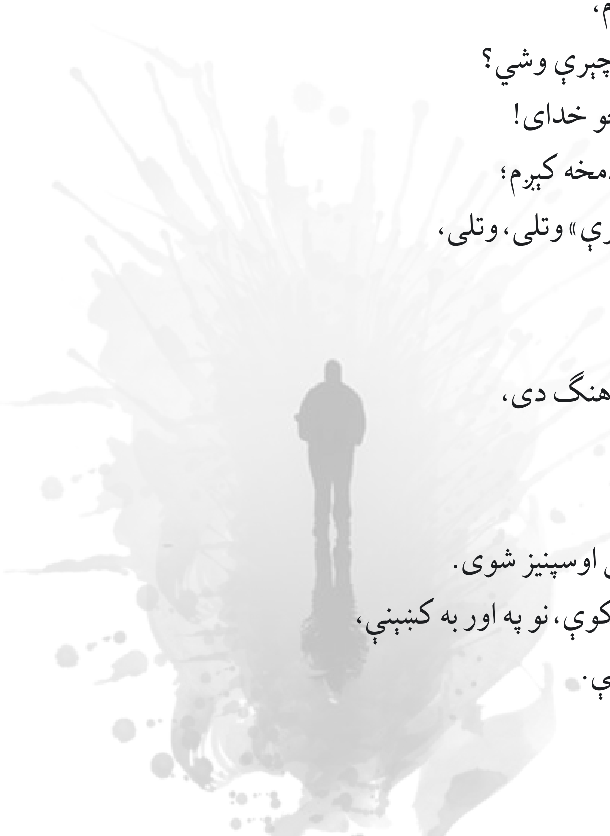

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه» شته! بې اوره، بې ډبرې، بې مسي او برنزې معبدونو؛
هرځای شته.
ما څه وکړل، خدای را نه خاورین شو!؟
په خاورینو معبدونو کې اوسي
او اوسپنیز غازیان راځي، چې له معبدونو «کوه نور»
او سنګ شامقصود غلا کړي؛
کور سره نیږدې، خدای ته کور جوړ کړي.
خدایه! ساده کېږم!
طلايي، او نقره‌يي، او مسي
جامې هېروم، ساده کېږم؛
متن وباسم، چې له مړه فیلسوف سره پاتې شي!
زما څه نشته؛
زه هغه را نه ورکه برخه یم،
چې کټ مټ دې په ساه را کښلو کې وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښې، لوی په لور خاپوړې

دا کرښې هم عجیبه سترګې دي!
زه په کرښو لګیا یم؛ غواړم (غټ) ووینم!
غټ که غ غ غ غ...ټ وي،
په دې خولې کې به څنګه ځای شي!؟
لوی د خولې نه دی.
لوی د متن او کرښو نه دي.
لوی (ټول) دی؛ خو یو هم نه دی.
لوی دی، غټ دی؛ خو نه دغه څېره،
خبره او وچه د حروفو هندسه!
لوی شته.
لوی بهېږي؛ غرېږي؛ څرګندېږي،
ټوله هستي یوه په نومونو، نژادونو، باورونو...
داغ کړي خوله ده، چې د لوی نومونه غروي.
هر غر، او آه، او مینه‌ګره اوښکه
هماغه غر ده چې غټ غروي.

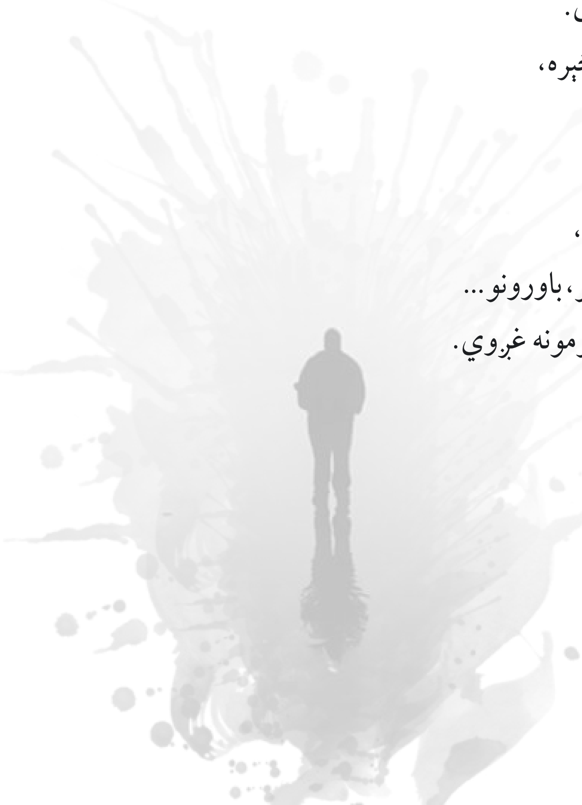

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک نه وم، چې ځان پيدا کړم؛
نوم پيدا کړم، سيمه‌وال او فکروال شم؛
قوم او ژبه او پالنځی يې پيدا، پيدا...
شم!
زمکه نه وه، چې پاتې شم.
معبدونه او زمکني خدايان نه وو، چې ژوندي واوسي؛
مړه دي؛ کاڼي مړه دي.
په کاڼو که ورمنده کړم، حتا پلار، نيکه، غور...
لر او بر نيکه ورک کوم.
زما څوک نشته؛ څه شی نشته.
خدای شته؛ خو څوک يې نشته.
خدای شته؛ ځکه دروغو ته ځای نشته.
دا څوکۍ، مېز، کمپيوټر...
خونه، ودانۍ، ښار...
هيواد، زمکه، کيهان...
هستي او نيستي نشته؛ خدای شته.
خدای چې شته؛ نو «شيان» به له کومه شي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول زه بندي

څومره چارې او کارونه سرته رسېږي، چې واړه او زاړه يې د پښېمانۍ په اور کې سوځي.

«زه» ځان ته واک ورکوم،

چې ځان، کورنۍ او ټولنې ته سمه لاره پر ګوته کړم!

شناختې ځکه له ټينګو ډېرو جوړېږي،

چې له لکړو لوېدلي لارښودان، د ډېرو په قد کې ودرېږي!

او چې ترڅو «زه» وم روان؛ ژوند چل او ناچله اعلان کړي.

ژوند شته؛ خو مور يې تېروو!

ژوند لرو؛ خو را څخه تېرېږي!

زما او د ژوند زمان سره بېل دي.

زما زمانه له څلورو فصلونو،

له ډېرينو لوښو او زري تاجونو سره ده!

او د ژوند زمانه هغه ده، چې ژوند وشي.

زه ژوند په عکسونو، لوړو ديوالونو او هغو متونو کې ګورم،

چې نور نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ژوند تحقیق کوم.
زه یو څه او ژوند بل څه دی.
زه ژوندی یم؛ خو لا مې ژوند ویښ نه دی.
زه ژوند له تېر سپېدو چاود،
را روان ژیړي مازدیگر،
او را په لاره قیامت چاودنې کې تېروم!!
هو زه ژوند تېروم؛
لکه بندي يې چې تېروي.
تازه پوه شوم، بندیان څوک نه و، ټول زه بندي وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اوس پرته بل وخت نشته!

دا ورځ څه شوه؟
هاااا! دا شیبه څه شوه؟؟
زه د شیبې، ورځې، مباشتې
او کال یم که واړه زه یم؟!
زه دغه شیبه یم، څومره چې ویښه په ځان کې لرم-تېروم!
نن مې په خپلو ساه را ښکلو، ویناوو، چلندونو سره-پره، کړه.
وینې زما وې؛ ما تویې کړې.
ما (هغه) ونه لید.
ما خپلې کړې، وړې خواوې؛
دلته-هالته...
په سړي او مانفسټ یا عقل کې لیدې؛
ړنگې کړې!
لا کوړ، لا تیاره شوم؛ لا ډک لا جاهل شوم!!
رښتیا چې اوس ټوله زمانه ده. اوس ټول وخت دی.

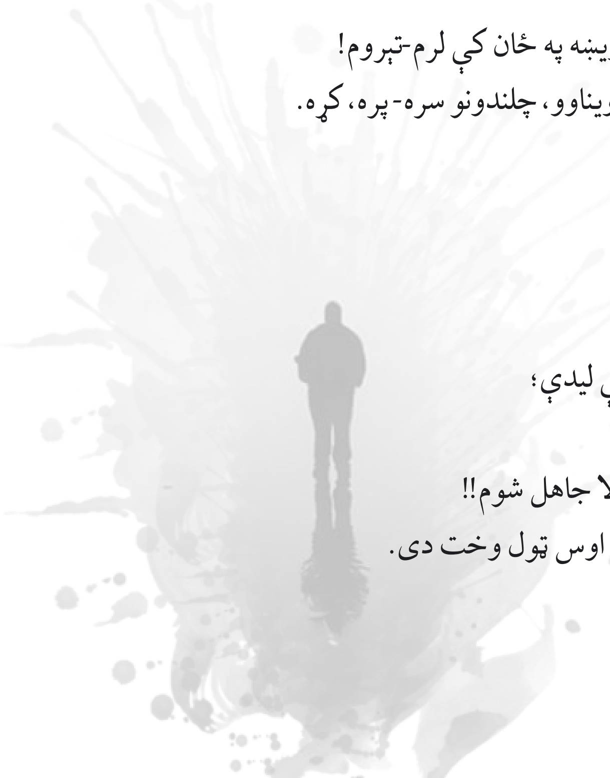

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین غږ د حیات چینه

غوږۍ په دواړو غوږو را پرتې دي او یوه هغه شپېلۍ غږیږي،
چې ټوله ځواني یې د (زاړه ښار) په سرپټو کوڅو کې وغږمبېده؛
له وچو لرگو-وسو سره والوته،
او دلته کسټ په غله ژبه ما د غږونو په کاغذونو کې اوبه کوي!
غږ شته؛ کاغذ ځنگه اورم!
غږ نه ثبتیږي، نه ودرېږي، نه وچیږي!
غږ نه مري؛
ترڅو «غږ» ته ورسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای او کتابي ډبرې

ژوند په یوه کالب کې راویښېږي، الوزي،
د ژوندسرچینې ته ځي.
ژوند شته؛ خو نه وېل کېږي.
ویل، کړل، جوړول، ورانول...زمکني دي.
زه یم؛ نو څه شی جوړ شي؟؟؟
چې خدایي نه وي، په کومو سترګو به پاتې شي!!!
هی!
څومره مې زمکه، هوا،
اور، اوبه، باد
باد، باد متن کړل؛ خو نه شوم!
زه هغه یم، چې یوازې خدای ته معلوم دی.
یو هغه کامل دی،
نه یې زیاتوي، نه یې لږوي؛
ځکه هغه «هغه» دی، چې دی.
هی هی!
دا مې څومره زده کول.
ها خو هرڅه کې دی.
دا لکه چې کتابونه او ډبرې له یوه جنسه شول.
...
نه به یې وایم، کنه کتابي ډبرې بل نژاد راباسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډېرينو معناګانو آزاد غږ

دا ليکل، څه غواړي؟
هغه شته او زه يې څنګه ووايم؛ وليکم!
زه که «ځان» وم، چا ته يې ووايم!
ولې يې ووايم...
هر وګړی بل څوک-څه نه دی؛
«خپل» دی.
هره پاڼه خپله ده؛ پاڼه ده!
زه ولې په متن او رنګ کې بې ژونده پاڼې،
کوچې، کوچې خوشې کوم،
چې ورکې شي.
پاڼې خدای ته ورځي.
پاڼې به هغه کړس او کړوس غږوي،
چې ما «خلک» پرې پوهول!
هغه به وايي:
سترګې دې وې، ولې دې ونه کړل ليدل.
خوله دې وه، ولې دې ونه ويل (...)
غوږونه دې ؤ، ولې دې بې کرښو، دفترونو
او له ډېرينو معناګانو، خپلواک «غږ» نه اورېده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه څوک او څه شی

تر هغې چې يوې مور زېږولم، زه چېرې وم؟
تر هغې چې يوه پلار نومولم، په څه نومېدلم؟
تر هغې چې د کلي، قوم، دود، تاريخ واسکټونه او خولۍ يې را اغوستلې؛
پر سر را ايښوولې
زه څه وم، څوک وم؟؟؟

دا ليکل، څه غواړي؟

هغه شته او زه يې ځنگه ووايم؛ وليکم!
زه که «ځان» وم، چا ته يې ووايم!
ولې يې ووايم...
هر وگړی بل څوک-څه نه دی؛
«خپل» دی.
هره پاڼه خپله ده؛ پاڼه ده!
زه ولې په متن او رنگ کې بې ژونده پاڼې،
کوچۍ، کوچۍ خوشې کوم،
چې ورکې شي.

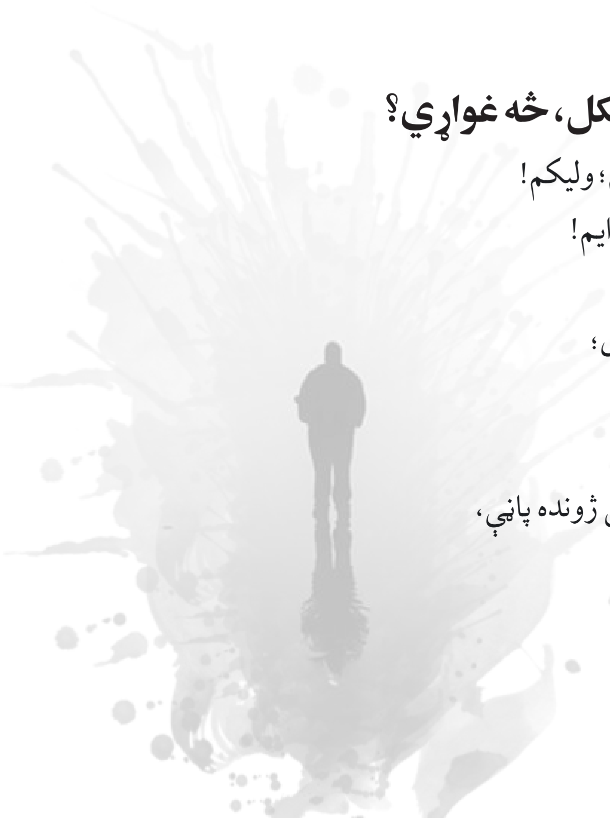

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې خدای ته ورځي.
پاتې به هغه کړس او کړوس غږوي،
چې ما «خلک» پرې پوهول!
هغه به وايي:
سترګې دې وې، ولې دې ونه کړل ليدل.
خوله دې وه، ولې دې ونه ويل (...)
غوږونه دې ؤ، ولې دې بې کرښو، دفترونو
او ډېرينو معناګانو ، «غږ» نه اورېده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه د غلا غځول

څومره چې وربانديږ غرېږم، لېږي کېږم.
څومره چې پوهېږم، هومره يې دروغ وايم.
شته، نه ويل کېږي؛ ښوول کېږي!
نشت وايم، ليکم او د کاغذي غږونو کاروانونه،
د ذهن وچ، کرخت، بې‌مالګې جنت ته، ور جاري کوم.
غږ شته... څوک غږېږي!
خو چې زه غږېږم، غږ ډوبېږي!
ليک د غږ احتکار دی.
ليک د ليکوال نه دی؛ اخر په هرڅه کې (يو) دی.
څوک به نه غږوم، غږ خپله غږېږي
يوازې غږ غږېږي، ما خپل د شعور جيبونه له غږه را غلا کړي!
هغه هرڅه لري، خو پوليس يې زه يم او «زه» يم؛
څکه نو زمانې، زمانې زما د غلا، غځول دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه چې شته لاندې وباندې نه‌شته

غوښتل مې مینه ووایم.

مینه یوه ده، یوازینۍ ده، خو له ټولو ډکه.

مینه لومړنۍ غږ دی. مینه زما د زړه سپین اور دی. مینه کور دی،

که زه یم، که یو تور دی.

که زه هغه-دغه یم؛ «هغه»، «دغه»...هغه هم ژیړ دی؛

کور دی! مینه یې اور دی.

که ها لیبیې...رې تاریخ کې بند، وچ وچ بدن،

ځیر لکه ډېره ژاړي هم ډېره؛ خو مینه یې کور دی،

مینه کور دی.

مینه، هغه کلمه ده، چې کور یې هلته/دلته دی،

خدای سره دی.

مینه، هره شیبه ده، خو چې خوشې یې کړم.

مینه، یوازې زیاتېږي، نو ځکه به خوشې کېږي.

مینه، نه په زمکه کې ځایگی لري، نه ستورو او کیهانونو کې.

مینه، زما په اندازه ده، زما په قد او په زمانه ده.

زه او مینه همزولي وو، دنیا ته راغلو، چې هره «هستي» بشکل کړو.

مینه، نه زما ده او نه د هغه چې زه یې وژلو ته فکر، چاړه او کبر شپه او ورځ،

له ځان سره، په ځان کې گرځوم.

مینه کور ده، پر هرڅه راچاپېره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه د «ده» او «هغه» اور ده.

مینه هغه جوهر ده چې دومره خپرې، او رنګونه،

دومره شمېرې او نژادونه ور څخه جوړ شوي.

مینه خدای ویلې. مینه له خدایه راځي، ما اخلي او بېرته ورځي،

ځکه چې خدای چې شته؛ فاصله نه‌شته.

دغه زه، زه، زه...نوم نه‌شته،

قوم او قبیله او یوازینی رابلد نه‌شته!

خدای چې شته؛ نو هیڅ نه‌شته.

مینه، چې شته لاندې او باندې نه‌شته.

مینه، اواره ده، هومره چې زه زړه، دنیا ته چې پرته له «هغه» بله هېڅ نه‌شته؛

اوارولی او سپینولای او له خدایي نغمو او رنګونو ډکولای شم.

مینه، ستره ده، څومره چې زه «سر» ور لوړولای شم.

مینه، زیاته ده، هومره چې زه یې ورکولای شم.

بل نوم یې نه‌شته:

مینه ده، مینه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی غبرګ سندره

خدای شته!

نو څه ورکه شه «زه» مینه دومره ده، دومره ده، چې پرته له خدایه هېڅ نه‌شته!

خدایه، دومره شتوالي ته څه وکړم؟

وناڅم، آوازونه ووایم، که سپین پاتې شم، چې دا کاروان غبرګونه،

دا ګلان ګلان رنګونه،

دا سمندر سمندر مینه را باندې تېره شي.

دا «...» راته وایي، چې لومړی حرکت نڅاه ده!

لومړی غبرګ سندره،

او پیلنی انځور هغه دی، چې لا په خوله نه راځي!

زه به هغه ژبه را ژوندۍ کوم، چې «هغه» ورباندې سندره شي.

زه به هغه غوږ را ویښوم، چې «غبرګ» او «رڼا» یې ورباندې را دننه‌شي،

ما پاک یوسي؛ د ذهن او حواسو له غلاوو مې ووینځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خدای پرته ټوله بې‌سوادي ده

نه به يې وايم دا د بدن خاورين کنډولې مې خام دی؛ اور به واخلي.
آه ه ه...!

څومره چيغې مې وهلې، چې راويښ شم.
هومره مې را باندې وليکل، چې بېرته بې‌سواده شوم.
بې‌سوادي ښه ده، ځکه خدای شته،
نوره يې بې‌سوادي ده!

بې‌نومه

يو بې‌نومه دی، چې دومره مې غږوي!
يو بې‌نومه دی، چې زما تر وينا، نصيحت، پوهې او عقل بيا هم لوړ
ودرېږي.
نه يم هغه خوله، چې بې‌نومه پرې وويل شي.
نه يم راويښ شوی هغه غوږ، چې دغه د هرڅه پلار
سکوت واوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر سره ولاړه مينه

مينه، چې کېږي او بيا زياتېږي.
مينه، چې په کېدلو پيدا کېږي.
مينه‌شته، ځکه هر څه کېږي.
...دا رنګين رنګين نسلونه، نژادونه، فکرونه، باورنه
له مينې را شنه شوي.
هر ژوند مينې کړی او زېږولی دی.
په هرې څېرې او بدلون سره، مينې (څېره) نوې کړې.
ټول ويناوال او بنسټګر زاړه دي، مړه دي؛
ځکه چې خدای دا او هغه اوتې بوتې نه دي: «خدای شته».
څومره چې ولوېږم يا پورته شم، مينه سر سره ولاړه ده.
مينه، چې خدای هره خوا لېږلې، هغه ته ورغلې.
مينه، د اروا‌و تلل راتلل دي.
مينې راوړي، په مينه ورغلي.
مينه، يوه ده. يو ځای ده، ځکه هر شی «ځای» دی د مينې.
مينه، ژوند خپل خدايي کور ته خېژوي.
او هر څه خدای غوښتي.
مينه، لکه ټول نومونه، ټول رنګونه، مذهبونه او نخشه په لاس استاذان
چې ژوندی کلام غږوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه د ټولو برخلیک

دغه مسافره اروا، چې خدای یې شته دی.

هرڅه خدای پیدا کړي؛ نور څه وغواړم.

بل څه نه‌شته. په خدای کې بل څه نه‌شته.

مینه‌شته؛ خو نه لیکل کېږي.

لیک زوړ، کاغذ زوړ، خوله او ګوتې زړې او مینه نوې،

دغه شیبه او دغه، دغه...

مینه، د آسماني کور هغه لاره، چې په هرڅه کې ریښې لري.

مینه ټوله ده، ټول په مینه کې دي. او همدا یې مینه ده.

ځکه زره زره هستي، نوې نوې مینه ده.

ددغو اوتو بوتو لیک برخلیک مرګ دی

هی هی! څه شولې هغه شیبې، چې دا او «دا» مې ولیکل!

څه شوې هغه شیبې، چې «دا» او دا مې نه و زده؟!

...لیک هم عجیبه دوړه ده، چې څومره یې کوششي ولیکې، زړو ښکاري.

څومره چې غټ شې، ډېرو ته ورته کېږې. څه شی نه‌شته چې پاتې شي.

اوس چې مادي یم، جسم او تن لرم! ذهن او حواس لرم! څه وینم؟!

هغه څه چې زما د هویت نښې، نېټې او پېښې بلل کېږي، څومره یې ژوندي دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا ژوندي یې څومره «ژوندي» دي؟؟

ایا ژوند هغه نېټه دی، چې د رحمان بابا په شناخته یې کښلې؟

ایا هغه وړمه شته، چې په امیر کروړ یې «زه» او «زمری» راویښاوه؟

لږ تر لږه نیم هویت مې مړ دی! او زه څومره ژوندی یم؟!

پښې مې پرونی نه دي پاتې،

لاسونه هم له پرونه ستړي دي، سترګې هم ځینې پروني شیان، نور نه‌شي لیدلای!

...زه زره زره زړېږم!

ددغو خبرو، ویناو، اوتو بوتو برخلیک مرګ دی!

ولې لګیا یم؟

ولې یې لیکم؟

ایا پوهېږم او که پوهېدل غواړم؟

څه شی زده کړم او څه شی ور زده کړم؟

سقراط کلونه، کلونه سوالونه وکړل،

خو وروستی چیغه یې پردې تکي وچه شوه، پوه شو، چې نه پوهېږي!

انشتین تر نسبیت پورې اوچت شو. او نسبیت یې هم هغه تابلو معرفي کړ، چې د عشق پر غېږ کې پروت ماشوم، او د دار رسۍ ته ولاړ مجرم، په‌کې (ساعت) ویني.

تندی پر پوښتنو وېشتلی

هېڅ شی د زده کړې لپاره نه‌شته.

کتابونه-تحقیقونه د مینځلو لپاره لیکه دي.

خدای چې شته، زه د څه شي تحقیق وکړم!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح چې شته، له ذهنه ولې تېرى ونه کړم؟!
اه ه ه...څومره مې خپل سر او تندى پر دې پوښتنو وويشته!
چې چوپ شم هرڅه پيدا کېږي...

د جلاوطنۍ مدرسه

زمکه د تبعيد مدرسه ده.
ميلمه نه‌شته، ميلمستون نه‌شته...دلته يوازې ورکړه ده.
څه لرم چې آسمانونو ته يې وخېژوم؟
د احساس کومه څپه، د عاطفې کومه غوټه،
د فکر کوم فرمول ددې دى، چې نه ليدلې ته يې يوسم؟!
څه نه‌شته چې ترلاسه يې کړم.
دا خاورې، دوړې، دا په خړو ککړې اوبه،
دا اورونه او دودونه...
دا هوا او توپانونه ...ددې نه دي، چې له زمکې لر او بر پرې تېر شم.
زه (يو) بې‌تجربې روح راغلى يم، چې په زمکنيو پښو او لاسو،
حواسو او مغزو، حقيقت تجربه کړم.
زه څه نه يم؛ د مينې ورکړه يم.
مينه وېشم.

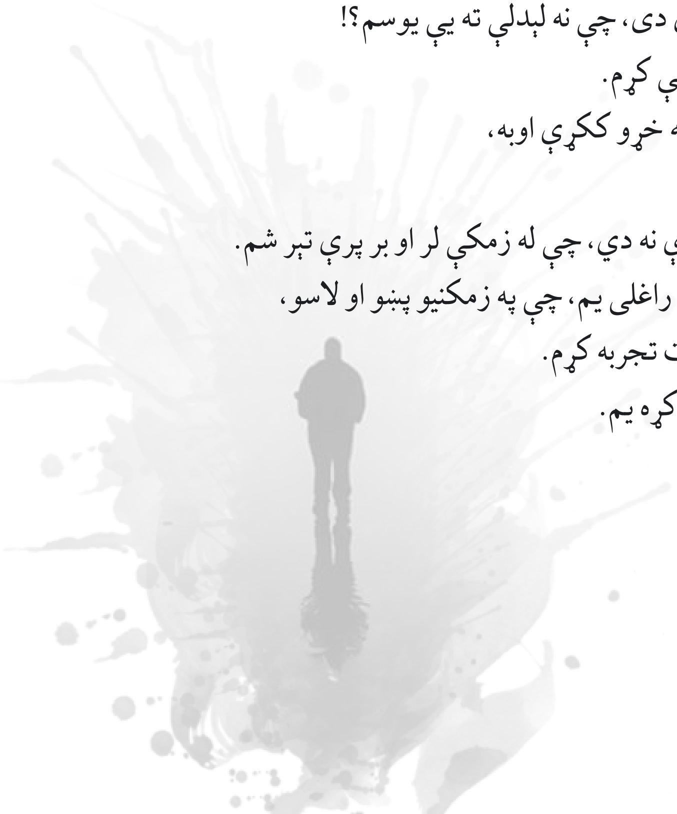

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه یوازې مینه ده

مینه شخصي نه ده. د ما نه ده. د پلار او نیکه نه ده...

غر او ډبره یې نه ده.

کلا یې نه ده، برج یې نه ده.

مینه نه ده!

خدای همداسې پیدا کړې ورا لیږلې!

مینه خدایي غذا ده.

مینه به لاس په لاس شي، تر خدایه پورې.

که له هغه راغلي یو؛ نو چا ته به ورځو؟!

چې خدای شته پښې په چا پسې وکړم.

چې مینه خدایي ده، له چا یې وسپموم؟!

چې مینه‌شته؛ نو زه له ځان او نورو سره ولې جنګیږم؟

یوازې مینه کیږي، او مینه یوازې، «کیږي!»

مینه یې ورکوي، ورکوي، ورکوي...چې هر ژوند مینه¬ګر را ژوندی شي.

برخلیک همدا دی.

ځو چې مینه ونه کړم (ورنه کړم) لا به جنګیږم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مينې سره خدای ښکاره کېږي

مينه کېږي.

مينه د هڅو خاتمه ده. مينه چې وخوځېږي، زمان مري.

مينه چې وغړېږي، خبره وچېږي.

مينه چې ښکاره شي، خپل او بل هېرېږي.

مينه چې وشي، ټول (مکان) بې کوره وبې ځايه کېږي.

د تاريخ کتاب سپينېږي،

هندسه، له اشکالو او مکانونو څاخي،

فزيک، ټوله لاره په خټ را وهي،

ادبيات، ټول په اوبو لاهو کېږي،

مجسمې، ټولې يوه ته ځانونه خوشې کوي،

او ښکلاوې له ذهنونو، حواسونو را آزادېږي.

مينه چې وشي، خدای ښکاره کېږي!

هو خدای ښکاره کېږي.

فقط مينه چې وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمکه د ځېرو د جنګ تياتر

آه!

چې غږېږم، او غږمبېږم؛ لا ورکېږم.
چې حافظې ته يې سپارم، هومره بې‌مانا کېږم!
چې پرته له ما، بل چا نه ده ليدلې.
چې په وچ (متن) او ډېرليکونو يې لولم، هومره ناخبره کېږم.
چې څومره يې لټوم، لاورکېږي!
چې څومره يې غواړم؛ لارغړلي، لاتښتي، لالېرې کېږي!!
په غوسه شم، چيغې وهم...لاځي¬¬¬¬¬ي¬ي¬ي...
ورکېږي؛ چېرې نه ويګ له دننه دننه را ګوري!
او زه دباندې دباندې، ورپسې ورک يم.
...ما ټوله زمکه اېل کړې، خو هغه نه‌شته!
هغه و، خو رانه ورک دی!
په ځان کې را نه ورک دی.
ؤ! چې وخوځېدم، وران شو!
چې ومې کتل؛
لېرې شو، هېر شو!
چې ناره مې ورپسې وکړه، هومره لېرې ولاړ؛
لکه د غږ پر ځپو چې، زما ناره تښتي، تښتي...
هغه شته، چېرې چې زه غواړم.
هغه شته، چې «چېرې» ورپسې ونه ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شته، چې په «بل» کې يې ومنم.

بل نه‌شته، پرته له يوه بل نه‌شته!

څېرې هغه وسلې دي، چې د زمکې له پيله مو سره جنگوي.

نومونه هغه خنډونه دي، چې هغه ته د ورتگ په واټ مو،

سره کښېښول او هغه لېرې، لېرې، لېرې شو!

څومره چې ورپسې ووتم؛ هومره لېرې شو، ووت!

زه دې باور وژلی يم، چې هغه مې نه‌شته؛ هغه ته ورځم!

سبا ته ورځم.

سبا، نه شوې زمانه ده!

او زه يم، خو را څخه ورک دی!

«زه» هغه نوم دی، چې هغه يې نيولی!

ټول «زه» دروغ دي، ځکه يې نه ويني!

زه دې خبرې ډارولی يم، چې مخ او لاسونه، سترگې او غوږونه، زړه او ذهنونه...

هسې سپين او نقاشي کړم، چې په پورته (کتاب) کې راغلي!

نه، نه...هېڅ شی مې نه‌شته، پرته له خدايه هېڅ شی مې نه‌شته.

اووو...زه..نه..يم!!

که زه «زه» وم، بيا هغه نه‌شته.

حقيقت يو دی.

هغه يو دی. يو «يو» دی؛ زه يا هغه نه‌شته!

زه چې «زه» نه وي، بيا نو هغه زه ده!».

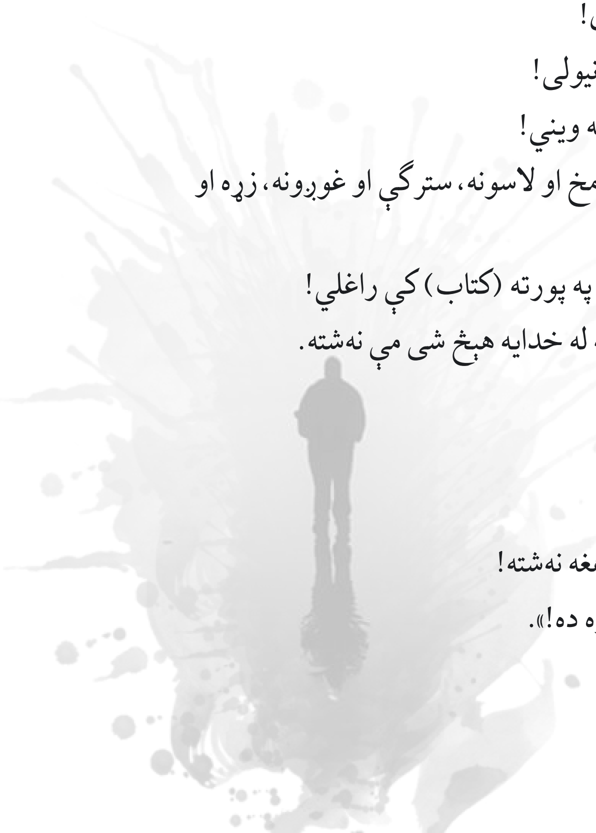

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مينې هېڅ نه‌شته

آه!

په دې لرګېنو توريو څه وکړم!

په دې غاښوره خوله، څه ووايم!

په دې غوږو، چې وينې يې ژوند دی؛ څه واورم!

چې بې وسلې نه شم، هغه مې نه‌شته.

چې سترګې او غوږونه، پښې او لاسونه...

فکرونه او زاړه آوازونه، تش او خالي نه کړم، بقا مې نه‌شته!

هو! بې مينې کولو هېڅ نه‌شته، هېڅ نه‌شته...!

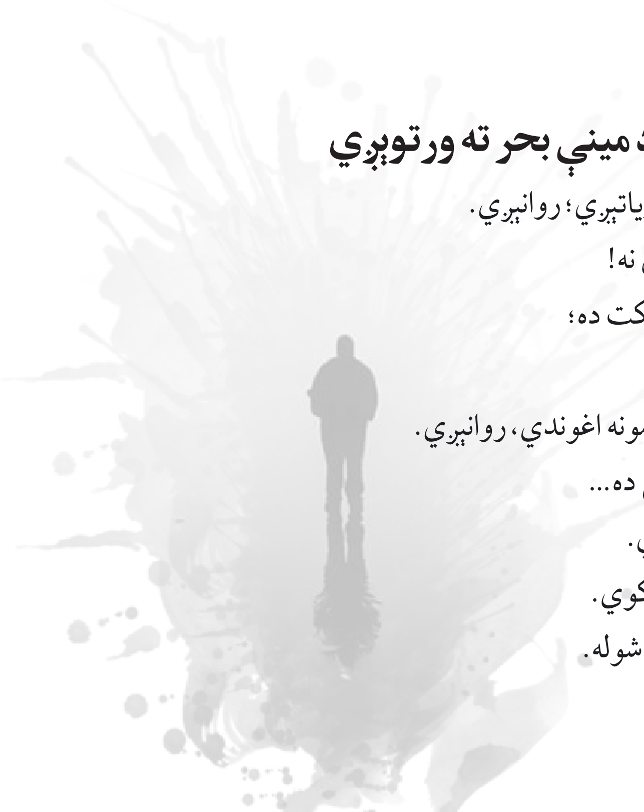

لارې د مينې بحر ته ورتوېږي

مينه په کولو پيداکېږي او زياتېږي؛ روانېږي.

مينه برېښنا ده، زيرمه کېږي نه!

بل حرکت نه‌شته، مينه حرکت ده؛

دادې مينې حرکت دی.

مينه غوړېږي، څېرې او نومونه اغوندي، روانېږي.

شخصي نه ده، مينه خدايي ده...

او خدای بې دليله مينه کوي.

خدای چې څو (وو) مينه کوي.

زه چې پيدا شوم، مينه پيدا شوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوڅو ته ووتم، خبره د ملا شوله، سبق ته یې ونیولم، څه (شی) رانه ورک شولو...

په دې کې ها چې ووړ وم ځوان شوم، زړو شوم، ولوېدم، ورک شوم؛

هرڅه چې گورم؛ (هغه) مینه دی.

مینه مې ورکه کړې؛ مینه نه کوم،

ځکه رانه ورکه ده.

مینه، څومره چې وشي، لازیاته پاتې کېږي، خو نه ساتل کېږي.

له مینې خلاصی نه‌شته.

مینه هغه زمکه ده، چې ټولې لارې ور رسېږي.

(لارې) نه‌شته، یوازې مینې ته ورتلل دي.

نو ټول روان ورغلي، رسېدلي...له مینې ورک نه‌شته.

ده نه ده، هستي د خدای خبره ده. ژوندی خبره.

د زمان د کپس بتان

زمانه، زما حافظې جوړه کړې.

اوس یوازینی دی. یو همدا اوس دی.

تللې لاړه، نه راغلې نه‌شته، رښتیا همدا اوس ده.

واټن همدا دی.

واټن هغې زمانې جوړ کړی، چې ما ته د عمر شیبې، ورځې، میاشتې او کلونه را شمېري!

زمانه مې مرگ ته ورولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه هغه کپس دی، چې ما پر ځان را تاو کړی.

دا ختین، لرگین، ژیړ او سره او سپین شیان دي، چې تللي یا راځي.

«هغه» نه ځي نه راځي؛ هغه همدا اوس شته؛ نو د پرون او سبا خبره یې دروغ ده.

د بې‌خدایۍ، ټوله فاصله د زمان په کپس کې ده.

هغه بې‌کپسه دی. آزاد دی. یو دی. او (دی)!

دا نومونه، دا څېرې، دا خبرې، دا اوتې، بوتې...

دا کارنامې څومره راپورې درنې شوې!

که کامیابي ده، که ناکامي، که سرلوړي ده که بې‌عزتي،

ټول د همدې کپس بتان دي.

دا د واقعیت زمان مې په بتانو وپړساوه، وپړساوه...چې په‌کې له لوړه، لوړه برجه راولوېدم.

هېڅ شی نه و؛ یوازې خدای و.

زمان چې اوبو یوړ، زه هم ووینځل شوم، بې‌خدایي ولاړه هومره ورکه شوه، هومره چې هېڅکله نه وه.

ليکوال ځان ليکي

ليکوال ځان ليکي، او ښه يې همدا ده، چې همدا ليکي.

ځان چې نه ليکي؛ نو څوک به ليکي؟

خدای شته؛ نه ځي، نه راځي...

په پوهه کامل، په واک او ځواک پوره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند له هغه څخه، هغه یوازې مینه او په هرڅه کې پورته له بیانه!

نه، نه لیکل کېږي، نه تفسیرېږي.

...او لیکوال ځان لیکي!

خو چې دومره رښتونی شم، چې د توریو په ورا کې، د (ځان) پته بلا ووینم؛

(شیطان) همدومره نېږدې دی!

ما چې «بل» پسې کاڼې وارول، شیطان لا زیات شو.

ټولې شیطاني څېرې، خبرې، ویناوې او لارې،

زما خپله ننداره ده: زه په نورو کې د ځان په ننداره وم.

شیطان بل چېرې نه ځایږي، پرته د «زه» له سوړې.

ټول «زه» همدا دی.

دنیا خدای پیدا کړې او خدایي ژوند په‌کې ځغلي، منډې وهي.

سړي، رنګونه، قومونه، وچې دښتې او شنیلي غرونه، ټول د خدای په سندره ډک دي.

هر نوم د خدای د نوم بله څېره

چېرې نه دی؛ همدلته پټ دی. همدا یې پوله، همدا یې ځاله.

زه یې له لومړۍ ورځې سر پورې ولاړ وم؛

زه وم، پرې تېروتلم.

چې ویې وینم، بیا مې د چا وژلو، ابلولو، بدلولو او سمولو پسې نه‌شي لېږای.

چې ویې وینم، بیا ټول اورونه، او سیوري، ټولې فاصلې او دامونه،

همدلته نېږدې په نېږدې، همدلته په ځان کې وینځم او (یوه) ته، نغده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورگورم.

چې خدای پیدا کړي، د خدای نوم ورباندې ځلیږي.

هر ژوندی یوازې، یوازې، په هغه غږ چې خدای ورکړی، نارې وهي، خدای یو دی.

زه په چا چاره ور تېره کړم.

د خدای رنګین نومونه، ټول په خدایي حافظه کې شته.

زه زمانه

همداسې مې لیکم...همداسې مې لولم...همداسې مې مینځم...

همداسې مې ګورم... همداسې مې ورکوم؛ لکه لاره چې ورلنډوم.

ټوله لاره په ما کې تېره شوې.

رښتینې هندسه مې ولیده، ځان لیکلو پرې وروستم.

تاریخ مې پای وموند. زمانه مې پای ته ورسېده.

ټول زه زمانه و، او زمانه «زه» وم.

فاصله بله نه وه، فاصله بله نه وه...

د فاصلې زمانه ټوله «زه» وه، «زه» وه، «زه» وه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د پنځو ښامارانو کلا

دنیا ته مې کتل، کتل، کتل...چې پوه شوم:

«ما خو ټول دنیا ته کتل!!!»

ځان ته مې وژړل؛ ځان ته ور ښکته شوم؛ وېرېدم، ځان سره نا اشنا وم:

دننه سمڅې وې او سوري، او ګړنګونه!

کړس، کړس شو...یا کټ، کټ شو...یا ترپ، ترپ شو:

پنځه سرونه مې ولیدل!

لکه غل او پولیس ودرېدم. څک شوم. سترګې مې رډې، رډې راووتې!

غوږونه مې بوخ، بوخ ودرېدل. خوله مې وازه شوه، وازه شوه...

هومره وازه شوه، چې ښامار ترې راووځي!

ټوله بلا همدا وه؛ دنیا مې نوره هېره وه؛ همدا ټوله دنیا وه.

ټوله بلا په ما کې دننه وه، نېږدې...کټ مټ زه، زما وه!

د «زه» کلا، په غوښو وینو جوړه کړې وه.

پر ښکلاوو شرمونه ما ور داغلي وو.

وېره ما راوړې وه، جګړه ما کړلې وه.

لال او زمرد «ما» ځانته لیکل کول...

دا چل ذهن جوړاوه!

ذهن خپلو شیانو، سرېانو، هدیرو او ملنګانو باندې،

چې «ګفت» ورته شوی و؛ زړه تړلی و.

ذهن، د حواسو پر پښو رنګونه غوبل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حواسو په لاسو يې غلې او ګانې او زوروړې خاطرې په خپل نامه کړې.

د حواسو په سترګو يې خپله دنيا هومره وغځوله،

چې نسلونه، نسلونه يې، په‌کې ولاړ شي او دا لا اوږده شي.

...

«زه» بر ناست و. شمله آسمان ته لوړه؛ د جنت حورو ښکلوله،

خبرې: «دا زه وايم!»...

د ګېډې ګړمبهارې، او د ښاپيريو چکې، کتابو ته ور وتې، هلته پاتې کېدې...

زمکه برخه زما وه!

بد وډار شوم، لاس مې کړ، چې ټولو ته اور واچوم؛ کټل مې دباندې يم!

دنيا ده او «کاپېر، کاپېر» سرې، او «بې‌اجازې، بې‌اجازې» فکرونه او د مړيو پر خاطرو ننګ کول!

زړه مې و چيغې کړم...بيا ژر له ځانه وډار شوم. دننه ښاماران پراته وو!!!

د بل جنس د ښکلاوو، طلايي تاجونو، قصرونو او کبرونو «شهوت»!

د ذهن په چلونو او د احساساتو او عواطفو په لاسونو، د «قهر» اور هره خوا شيندل کېده.

سپينې شيبې او پاکې شيبې، د «طمعې» د ښامار غرهارې پړسولې،

(ځواني او زړښت په همدې کې ولاړه!)، په سريانو او شيانو «تړلتيا»

اوووو...«ځانپالنه»!

ګوښې ته شوم، چې «باچا» ته عريضه وليکم: عريضه، همدا وه!

خندا راغله او غاښونه مې سره وچيچل! څه شی را په‌کې را وينښ شول:

«مومن¬خان»، همدا وخت و!

خو شيرينو نه وه، چې اوښکو ته مې شمال جوړ کړي!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او له اوو سیندو او اوو غرو مې ور واړوي؛ تر خدایه پورې!
ما ته اورونه را په خوله وو.
زه خپلو بچوړو ښامارنو کې پروت؛ د ښامار ټوله سفرنامه وم.
هرڅه مې کتل!!!
هرڅه مې جوړ ول!!!
خو شیرینو نه جوړېده! شیرینو را په‌کې ورکه وه.
پاڅېدم چې ټول مال او حال په شیرینو ور وسوزوم.
اورم، چې شیرینو له دننه، دننه را په‌کې روانه وه؛
ده!
ودرېدم! چوپ شوم! په هوا کې وچ شوم. حتا پښې مې اضافي وې!
دادی ومې موندله:
د دنیا غټ اور زه وم. زه پر شیرینو ور «بل» وم.
شیرینو په ما کې روښانه وه، مومن‌خان ما وېده درلود.
او خدای تر دې ټولو نېړدې، نېږدې!
دنیا تکه سپینه پراخېده؛ خو «ځای» یې نه و!
ځای یې زه وم؛ زه وم ولاړ.
بېرته شوم؛ خو دنیا چېرې ولاړه نه!
دنیا نه وه، همدا سپینه وه، سپینه دنیا په هر شي کې وېده وه.
دنیا چا نه وه لیکلې.
دنیا نه مکان درلود او نه وه په زمان کې سپره.
دنیا دننه وه. زه دننه وم. هېڅوک مې پاتې نه‌شول؛ پرته له یوه نه!
هغه هم زما نه و.
د یوه هم نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په (ځان) کې و او ټول په ځان کې په بقا وو.

له دې سره: له «خپل» پرته، د هېچا «زه» نه و. او هېڅ څوک «زه» نه و؛ خو هرڅه په بقا کې...

د درک شېبه

درک یوه لحظه دی. او ناڅاپه پېښه کوي.

او بیا په اوږده مثنوي کې ورېږي، ورېږي، ورېږي...

او ورپسې د متشریحینو، وږیاخور ټولګی، لیکه کوي؛ زمان همدې ته وایي.

رښتیا!!! (زمان) هم د (فزیک) جنس دی.

اکاډمیک فکر لګیا دی، هستي تشریح کوي؛ خو هستي هماغه یوه شیبه درک کې دننه ده.

درک ته به بې خولې، بې ژبې، بې لاسو او بې پښو، او بې حواسو، ور ننوځې.

درک یو دی، نه یې مانا کولای او نه یې د په ذهني حواسو موندلای او ځایولای شې.

درک له ذهن او حواسو ها خوا دی.

درک (یو) څېز تجربه کول دي.

د درک د روح حس دی. او روح هېڅ پوله نه‌لري.

هېڅ ځای، نه ځايږي؛ ځکه ځای یې نه‌شته.

هغه هېچیرې نه‌شته، ځکه (ځای) نه‌شته.

درک شته! بله خبره نه ورسره جوړېږي. درک نه‌شم ویلای!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درک ژبه غږ او توري نه لري. ددې ژبې نسب نه‌شته.

دا ژبه یوه کلمه، یو نوم دی؛ خدای!

په دې ژبه چې وغږېدلې، بیا روح شوې، بیا خدای شته.

بیا چېرې نه ځې!

بیا څوک نه وژنې، نه سموې!

بیا هرڅه په پاخه فصل کې دي.

بیا یوازې یو خدای شته.

بیا هره خبره، هر نوم، هر حرکت، د یوه په ذکر بدلېږي.

بیا توبې او زارۍ نه‌کړې؛ ځکه په هرڅه کې، په عبادت کې یې!

خو «زما» «عقل»، روح چېرې دې ته پرېږدي، چې په کاغذ او قلم را تېر شي!

...

درک د روح ویښه شیبه ده.

درک روح ویښېدل دي. او روح شته؛ ځکه خدای یې شته.

اخلاق همدا دی؛ «خدای شته!».

حکمت او شیبه

درک، خرد را څرګندوي. خرد لومړنۍ پوهه ده؛

نه جوړېږي او نه یې حسي-ذهني ابزارو ته اړتیا شته.

دا د ټول حقیقت زده کړه ده. دادې حقیقت ژبه ده. خرد، ټوله زده کړه ده؛

خو ټوله نړۍ چې چاڼ کړې؛ ټولګی او ښوونکی به یې ورڅخه دباندې راونوځي.

خرد دننه راویښېږي. دا ژوندۍ پوهه ده؛ هغه هم همدا شیبه، همدا اوس!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته به خپله لوښی کیږې، دابه خپله زده کوې، دا به له ځانه اورې!
ځکه خرد دننه دی. لکه روح همالته ناست وېده دی.
خرد ژوند ده؛ ژوندی دی...مخامخ، روڼ او ساده غږیږي؛
خو توري او کلمې ورپورې وچې وچې نښلي، ودروي یې!
هغه په زاړه لیک کې، د غنو تارونو خوړلی، وژلی؛ ځکه په تورو کې وژلی پروت دی.
توري او کلمې هم په دې منزل اخته دي، چې حقیقت په‌کې وشي؛ خو حقیقت شیبه ده.
یوازې (اوس) غږیږي؛ خو متن، تللې زمانه وایي...څه ووایم!!!
څومره چې هستي ژوندۍ وینم؛ ټول حکمت دی!

مینه په هره خوا چې ځي هغه ته رسیږي

که مینه¬گر شم؛ راځخه دومره مهال ورک به مې پیدا شي.
که مینه¬گر شم؛ ټوله ورکه به یې ورکه کړم.
که مینه¬گر شم، د ټولو الماسو، سروزو تاج به په سر وتړم؛ هغه ته به ځم!
هغه، ددې پرځای چې ولاړ شي، (شته)!
مینه¬گر که شم، چېرې به نه ځم؛ له هغه به نه ځم!
حرکت نور نه‌شته؛ هالته غوړېدل دي؛ هومره چې هم ستوری یې،
هم ستوري ویني، هم ستوري ستا په بې‌دلیله اگاهۍ کې شته!
چا ته به نه ورگورم، څوک به نه وینم، څوک به نه وي،پرته...
آه، چې مین نه یم، نوم یې څرنگه اخلم!!!
مینه¬گر څه نه‌لري، پرته له هغه نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه¬گر څه نه وايي، پرته... څه نه اوري...چيرې نه ځي...څه شی نه مومي...
مینه¬گر په هره خوا چې ځي، هغه ته ورځي.
او هغه يو ده، يوازې ده، او پرته له دې څه شی نه‌شته...
هغه هيڅ ځای نه‌شته، يوازې زما له خوسا حافظې ور ها غاړې...
چې مینه¬گر شم، قند او شحميات، نباتات او حبوبات به نه‌خورم...
غواوې او وزې به تر هغو ژوندۍ گرځي، چې هغه، پرې ايښي.

کله چې مينه په خوراک بدله شي

مينه، به خورم، مينه به کړم، مينه به وم.
مينه هسک ته تللې پټې او زينې دي.
مينه له خدايه را روانه ده؛
اوري، چې ټول خيشته کړي؛تر هغه پورې!
ټول په مينه خيشته، پيشته کړي، يوازې يو پاتې شي
او هغه خپله مينه، خپله مينه، خپله مينه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه کور ته د ورتللو بېړی

مینه، تر ژوند دمخه، تر زه او ځان دمخه،
تر هرڅا او هرشي دمخه د هغه، لومړنی ټوله نښه.
مینه، په ټولو شته نومونو، رنګونو، ولسونو
مېړيانو او ګربتانو بار کښتی.
مینه، له آسمانه د «فرار» ټوله لار.
مینه، لومړنی چیغه.
مینه، کور ته د ورتللو بېړی،
مینه، یوازینی مینه¬ګر چې یوازې مینه کوي؛
او «مینه» پرېږدي، چې سل زره رنګونه راوړي.
مینه، دومره مینه¬ګره، چې (فعل، فاعل او مفعول) نه لري.
مینه، ټول هغه څه چې شته. ټول هغه څوک چې شته. ټول هغه...
مینه د ټولې هستی خته!

مینه پرزمکه ژوندی سندره
مینه:
زه څه وینم، پرته له مینې؛ نور زه څه وینم؟!
زما ژبه دومره مینه پر اوږو نه‌شي وړای.
ژبې بېوزلی کړم، کنه چړې او تورې، ټوپک او زغرې،پنجرې او زولنې...
ما چیرې جوړولې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه:

مینه مې ونه کړه، عقل را وېښ شو!

عقل کورونه او کلاګانې، برجونه او مورچې را باندې را تاوې کړې.

زه یوازې شوم، له خدایه لېرې شوم.

زمکه د خدای وه، خدای مینه کوله؛ ما مینه ځانته سپموله، مینه ولاړه،

نوره نه وه.

مینه:

مینه وم، لاسونه او پښې، غوږونه او سترګې...مې واغوستل، په مینه پسې

ووتم،

همدا مې له بل سره مسابقه شوه.

زه مینې جوړ کړې، پنځولی، مینې پر زمکه را لېږلې، چې دومره مهال،

د حواسو د خوندو لهپاره سوالګر شوم.

مینه شته؛ خو چې وشي. د لوی مینه¬ګر زده کړه همدا ده.

مینه، برېښنا ده؛ نه زیرمه کېږي.

نه زیرمه کېږي، ځکه په وینو سره زمکه کې لا رڼا ځغلي، لا سندره شته.

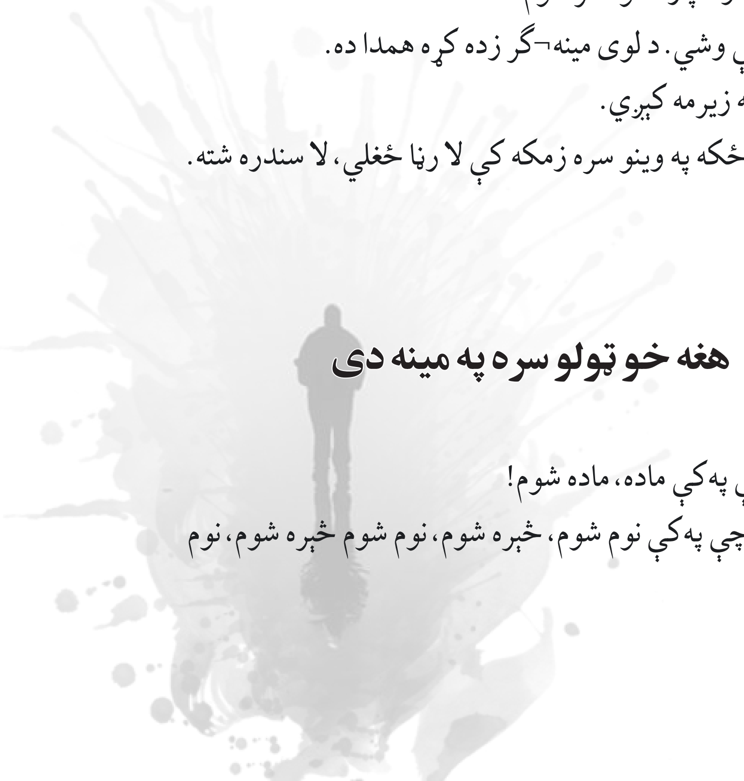

هغه خو ټولو سره په مینه دی

آه،

څه خوب و، چې په کې ماده، ماده شوم!

څه خوبونه وو، چې په کې نوم شوم، څېره شوم، نوم شوم څېره شوم، نوم

شوم څېره شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووو...خېره که ښه وه، هغه به درلودله.

نوم که ښه و، ما به ورسره موندلی و.

عقل او لاره که یوه وه، ما به پکې موندلی و.

هغه شته، خو چې څه شی ونه وینم.

هغه غږېږي، خو چې څه شی وانه‌ورمه.

هغه شته، خو چې هېڅ شی ونه اوسم.

هغه راځي، خو چې ورته سپینه لاره شم.

-هووووو...خبرلوڅه! ومې موندلې!

چې شته، څوک یې چې غږېږې؟؟؟

-ویې بخښلم، هغه خو ټولو سره مینه ده، هغه خو ټولو سره مینه ده، هغه خو ټولو سره مینه ده...

«زه» د خاطرو هدیره!

د زمري ۱۸مه (یو څرک وشو، په نااشنا زمکه کې؛ زه به یې داسې راوړم)

زه، لکه څه شی؟!

(زه، څه شی یم؟ څوک یم؟ ولې یم؟؟؟)

پېژندپاڼه:

نوم، کلی، ټاټوبې، هدیره، خاطره...لومړنۍ-وروستنۍ پوهه!!!

نوم: م ح م د ا ن و ر...؛

دا توري څه دي؟ له کومه شول؟!

توري، هغه یوه زده کړه وه، چې پلرووو...

خپلې خاطرې او جګړې، ماتې او فتحې پرې لیک کړې، چې تلپاتې شي.

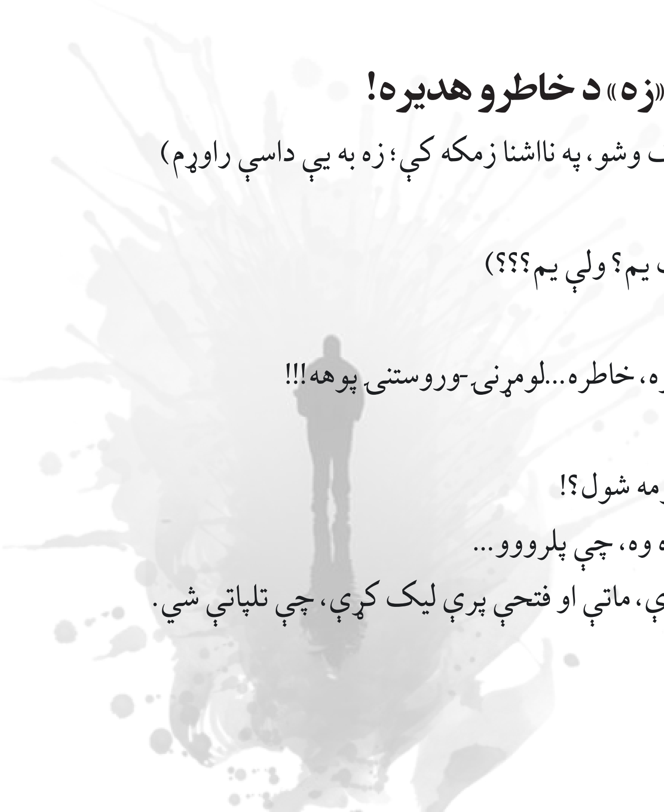

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلی، هغه ختمینه ځاله، چې ځان او قبیله او را ټول کړي مسي او طلایي
پیسې په کې خوندي وي.
ټاټوبی، هغه فاصله چې زما او آسمان پورې غځېدلې!
هدیره، هغه ختمینې، ډبرو پوښلې تورې شاه¬ګانې، چې زما د پلار او نیکه
غوښې
او ماغزه ¬یې خوړلي او لا هم غځېدلې، چې ما وخوري:
ماسره د ټول نژاد خاطرې او باورونه دي!
خاطره، هغه سپکې سپورې، چې پلار له نورو سره په جګړه او ماتې
خوړلې سوله کې ثبت کړي،
چې زه او را روان «زه» سر ور باندې کېږدم.
وروستۍ-لومړنۍ پوهه، هغه په توریو کې ګنډل شوی فکر چې دومره وچ،
وچ را په کې ګرځي را ګرځي.
دا خو ټول له زمان او مکان څخه جوړ شوم!
دا خو پېژندپاڼه نقلي وخته!
دا خو زه نه یم؛ زه هغسې نه یم چې پیدا یم.
زه چېرې پروت، ولې پروت، زما وینه د چا ده؟
نه! وینښ نه وم؛ کنه مړي را په کې نه رواڼېدل!
زه د مړیو بیړۍ، زه د زمان او مکان له خاورو دوړو پوخ معبد،
او خاورین را په کې بتان ولاړ دي.
زه، څومره ورک، څومره هېر، څومره لېرې!!!
زه، هغه څرک، هغه ټکی، هغه پیل یم، چې دومره زمانه نه یم اوسېدلی؛
ورکه مې همدا ده!!
هرڅه شته، ځکه چې خدای یې شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اه، زه څومره ښه وم، زمکه څومره ښه وه؛ همدا مې مدرسه وه:
زده مې شول، چې زمان او مکان، یو له بله سره مري، یوازې (...) شته!
را یادېږي، چېرې چې زه یم، هغه هم شته...
که را په یاد شم، که را په یاد شم، که راپه یاد شم...
زرینې کرښې: «دنیا ته اجازه وکړه، څرنګه انتخابوي یې، ځانته دې اجازه ورکړه، څرنګه یې چې انتخابوې، ژوند وکړې.» ریچارد باخ

روح د آسمان وګړی

وګړی روح دی؛ خو لا خبر نه دی، چې «روح دی»!
شته انسان‌وګړی، د ذهني، عاطفي، او رواني، سیالیو، لوب‌غاړی دی!
روح، نه شکل دی، نه جسم؛
نه زماني دی او نه مکاني؛
نه مادي دی او نه د انرژۍ وړی.
روح، د ابدیت له غیبې، د زمان-مکان هستۍ ته را نقل شو.
دومره مهال یې د غوښو-هډوکو کالبوت اغوستی، چې د مکان- زمان په عرصه کې،
د مینې په قمار سره، اسمان ته خپله دروازه فتحه کړي!

پوښتنه:
آیا اندونه او باورونه، هیلې او غوښتنې، دریځونه او کړنې مو د مینې عطر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيندي!؟

شته افغانټولنه او افغانوطن، زموږ د فکرونو د امتحان پارچه ده!

نو؛

وخت يې دی، چې خپل ذهنونه، د مينې او رحمت په درياب کې ووينځو او سپين شو.

«ابديت، د زمانومکان له حسه آزاد د ژوند.»

ابديت، يعنی په «شېبه» کې مقيم کېدل.

افسوس! زموږ عقل تر مصري کتيبو وړاندې، ګام نشي ايښوولای.

ابديت لهپاره بايد، سترګې او ټول حواس او توجه بايد پر حاضروناظر خدای ډکې شي!

د هر وګړي ازادي، د هغه د اګاهی تجسم دی.

اوس خپله معلومولای شو، چې اګاهي مو څومره د کار څيز ده؟

پای هم د غزږ او رڼا ستورمزلی استاد څو مرغلرې:

«هغه خپل هرڅه نورو ته ورکوي او - د ځان پر وړاندې د نورو زياتی، بخښي.»

«هغه هېڅمهال، هېڅوک او هېڅ شی، خپل دښمن نه ګڼي.»

«هغه د خدای د هېڅ مخلوق په وړاندې نهجنګېږي او هېڅ شی خپل دښمن نه ګڼي.»

«هغه هېڅ مهال څوک نه اړ کوي، چې د هغه طريقه، ومني.»

«هغه احکام او تشريفات نه وضع کوي. قانون نه جوړوي. او چيغې نه وهي،

چې خدای پر لور، تر ټولو غوره لار له ده سره ده!»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه ټینګار کوي، چې هر وګړی د خپلو کړنو او ویناوو پیرو واوسي.»

برکت دې وي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library